

Doamne ajută!

Data trecută n-am avut prea mult timp pentru scris însă de data asta se pare că am puțin timp mai mult acordat scrisului. Chiar am vrut să vă scriu ce s-a mai întâmplat în ultimul timp.

În primul rând despre nașterea Teodorei sunt câteva lucruri care mi-au rămas în suflet, nu că aș fi mai sensibil sau umblu după minuni (așa zis vânător de minuni) ci pur și simplu am văzut pe față grija Maicii Domnului, a lui Avva Tată în nașterea Teodorei. Durerile au început de dimineață pe la ora 8, nu erau atât de puternice ci doar așa ca prevestire. Eu eram la serviciu și vorbeam cu Mihai la telefon din oră în oră. Am terminat programul la 17⁰⁰ și când am ajuns acasă pe la 18⁰⁰ au început dureri puternice și periodice. Am plecat la maternitate la Brașov. M-am întors pe la 19³⁰, nu știam ce să fac întâi, eram flămând, abia mă țineam pe picioare, aveam emoții pentru Mihaela, mai ales că știam amândoi ce va fi. Ioana plângea după Mihaela. Pur și simplu eram dezorientat. Mai întâi am liniștit-o pe Ioana, s-a dus la bunica și atunci am rămas singur. Eram foarte slăbit, abia mă țineam pe picioare, am zis să mănânc puțin ca să am putere pentru ce va urma. Abia dacă am luat câteva îmbucături și parcă cineva îmi spunea să mă pun la rugăciune (ora 20⁰⁰).

Am aprins două lumânări pentru Mihaela și copil și am început să zic Paraclisul Maicii Domnului din cartea lui Avva Tată. În acest moment mă întrebam dacă nu cumva a trecut momentul nașterii sau dacă nu cumva va fi mult mai târziu. În timp ce zicem Paraclisul Maicii Domnului pe la 20³⁰ cele două lumânări s-au unit prin ceara topită și au continuat să ardă așa. Am terminat Paraclisul Maicii Domnului, am zis Acatistul Pomenirii Veșnice (pentru Avva Tată), lumânările ardeau unite și la un moment dat a căzut ceara dintre cele două lumânări cu zgomot pe suportul pe care ardeau, m-am uitat la ceas, era în jur de ora 21⁰⁰. Lumânările au continuat să ardă separat până la capăt. Am pus alte două lumânări să ardă zicând Acatistul Sfintei Teodora de la Sihla, Îngerului Păzitor, etc.

Pe la 21⁵⁰, când ziceam Acatistul Sfântului Ierarh Calinic, m-a sunat Mihaela și cu o voce sfârșită mi-a spus că a născut. Bucurie imensă, lacrimi m-au potopit.

În tot acest timp nu m-a deranjat nimeni cu toate că Ioana putea să vină peste mine oricând să mă deranjeze. A fost o seară unică ce n-o voi uita niciodată.

L-am sunat pe Părintele Efrem pe la 20⁰⁰ și apoi pe Părintele Iulian. Părintele Iulian mi-a zis „o să fie o fetiță frumoasă” și culmea că primele afirmații ale asistentelor au fost „ce frumoasă este”.

Din relatările Mihaelei despre naștere:

<<M-au dus în sala de naștere și m-au pus pe un pat. A venit medicul și m-a consultat și i-a spus asistentei ce este de făcut. S-a uitat la mine cu indiferență, fumând din țigară și apoi a plecat. Eu aveam dureri din ce în ce mai mari și contracții aproape

continuu. La un moment dat asistenta a plecat din sala de naștere, lăsându-mă singură. A fost cea mai dură perioadă sau mai bine zis cel mai greu moment. Durerile erau insuportabile, însă eram conștientă de tot ce se întâmpla. Eram singură în toată sala, iar copilul vroia să iasă. La un moment dat am simțit cum copilul s-a împins singur și a început să iasă. Și-a făcut vânt ca să iasă. Nu era nimeni acolo și mă gândeam că dacă nu o să împing, copilul se va sufoca. Și atunci am zis că și dacă mă rup toată, copilul trebuie să iasă și am început să împing. Urlam ca îndrăcitele de la Frăsinei de durere și simțeam cum iese copilul, iar pe unde trecea, rupea tot.

Într-un târziu a apărut asistenta, când copilul deja se vedea, nu a mai putut să facă nimic, decât să asiste la nașterea lui. Urmărilor au fost dramatice: ruptură de col uterin, ruptură de perineu, etc. Nu a putut face nimic decât să mă coasă și să fie nervoasă pe ea că nu a fost acolo când trebuia. Tot timpul când m-a cusut am avut dureri groaznice, practic pe viu, a fost ca o a doua naștere.

Important era că fetița era sănătoasă și teafără. Abia acum realizez că am fost lucidă și stăpână pe mine în acele clipe de iad. Și tot acum realizez că deasupra patului unde am născut era o icoană cu Maica Domnului și deasupra pătuțului, pe perete, unde era Teodora, era o icoană cu Maica Domnului.

La plecarea din maternitate, la ultimul control, medicul mi-a spus că rana s-a deschis și nu arată deloc bine, dar că sunt liberă să plec deoarece copilul era bine. Asta era vineri. Îngrijorată de sănătatea mea și de eventualele complicații am mers luni la medic. Acest medic (o doctoriță cumsecade) mi-a spus un lucru ce m-a șocat: că rana arată foarte bine și că nu este nimic adevărat din tot ce mi-a zis celălalt medic. Ce a fost de fapt, cine a mințit sau ce minune s-a făcut în doar trei zile? Nici unul dintre ei nu avea motiv să mintă, amândoi aveau doar de câștigat. Din nou s-a făcut o minune. Și încă ce minune! Adevărul este că am început să mă simt din ce în ce mai bine>>.

Stând acum și meditănd la cele întâmplate cu mine, cu soția și copiii, realizez tot mai mult ajutorul ce l-am primit de la Avva Tată și toate Puterile cerești și în primul rând de la Dumnezeu. Am luat lucrurile așa cum au fost, așa cum s-au întâmplat pentru că nu vreau să exagerez cu nimic, nu vreau să cad pe panta cealaltă și anume să caut în orice lucru o minune, să fiu un vânător de minuni.

Primele două-trei zile și nopți au fost teribile deoarece Teodora mai mult plângea și mai puțin dormea, Ioana avea și ea problemele ei. La un moment dat eram atât de obosit, încât îmi venea să plâng. Nu știu cum am reușit să trecem peste acest moment critic, ni s-a dat putere de am rezistat atâta fără somn, fără odihnă.

Chiar dacă ai asemenea momente, dincolo de toate acestea este frumos și sublim. Este un sentiment de nedescris, dar de o putere fantastică. Recunosc că aici a fost mâna lui Avva Tată, de fapt în tot, de la concepere până la naștere și după naștere. Avva Tată ne-a supravegheat mereu, ne-a ajutat mereu, ne-a sfătuit mereu; important este că am cerut ajutorul, că am păstrat acea legătură de taină. Aș fi vrut să fie mai profundă din partea mea și de multe ori când mă gândesc la acest lucru simt o durere pentru că se putea mai mult, era loc de mai mult; în loc să mă gândesc la cine știe ce bazaconii, mai bine mă gândeam la Avva Tată sau mă rugam la Avva Tată.

Și așa, cu ochii împăienjeniți și urechile aproape înfundate l-am văzut și l-am auzit pe Avva Tată. Chiar venise o prietenă a Mihaelei pe la noi să ne propună să-i căsătorim. Ea era deja însărcinată și nu știa ce să facă, aștepta de la noi salvarea să-i cununăm. În momentul când ne-au făcut propunerea, Avva Tată mi-a spus că nu trebuie să accept sub nici o formă oferta lor. Mai târziu am aflat de ce nu trebuia să acceptăm oferta: în primul rând, ei trebuiau să se căsătorească la Biserică și la primărie, și toate se petreceau pe 14 februarie, în preajma nașterii Teodorei, plus implicațiile conceperii acestui copil în afara căsătoriei lor.

Cei doi au reușit să se căsătorească și acum sunt foarte fericiți. Până să se căsătorească, abia am reușit să o convingem să nu facă avort. În plus, în afară de noi nu găseau alți nași, însă Avva Tată a făcut adevărate minuni. Într-o săptămână s-au găsit nașii, a fost convinsă mama băiatului că trebuie făcută cununia la biserică și s-au făcut și toate pregătirile. Făcând o incursiune în trecut, am aflat că ea se spovedise odată la Avva Tată și i-am spus să se roage la Avva Tată, căci cu siguranță nu o va lăsa. Cert este că totul a ieșit mai mult decât bine. Am reușit să ajung la Biserică la cununia lor, a fost superb ținând cont de întorsătura evenimentelor.

O altă minune s-a întâmplat cu șeful meu (Avva Tată mi-a dat binecuvântare să vin la firma la care lucrez acum și chiar mi-a spus să merg cu încredere că va fi bine, chiar dacă va fi uneori foarte greu). Totul s-a întâmplat până la ultimul cuvânt, astfel că acum șeful meu vrea să vină la Frăsinei orice ar fi, datorită necazurilor din familie, afaceri și alte probleme..

Băiatul cu care am venit ultima dată, Daniel, cel cu care am avut accidentul, s-a schimbat radical, s-a lăsat de fumat, de cafea, are o prietenă serioasă de trei luni (el, care schimba în fiecare zi fetele). A vrut să plece în străinătate ca animator și nu a reușit să plece. Mi-a zis că sunt lucruri banale de care se împiedică sau îl împiedică să plece. I-am spus că trebuie să se obișnuiască cu ideea că nu va pleca pentru că nu-l lasă cineva. Mi-a zis că vrea să vină din nou împreună cu mine la Frăsinei.

În ultimul timp am început să-l simt sau mai bine zis să percep mai clar ceea ce Avva Tată îmi spunea când mergeam la dânsul. Am început să înțeleg mai bine vorbele lui Avva Tată, mai ales acum, după ce s-au întâmplat atâtea.

De multe ori mă tem să nu fie înșelare de la diavol, dar îl simt atât de bine pe Avva Tată încât îmi spulberă toate îndoielile. De multe ori mi-e teamă să nu cad în cine știe ce rătăciri și mă gândesc cum este mai bine. Și atunci mi-aduc aminte ce mi-a zis Avva Tată odată: că el spune ce îi vine atunci pe moment, că dacă stai să gândești sau mai bine zis să răstălmăcești ceea ce îți vine pe moment, diavolul are toate șansele să strice totul. Dacă credeți că greșesc vă rog să mă corectați, deoarece este posibil să fi înțeles greșit, de aceea pun pe hârtie toate aceste, pentru a fi corectate toate greșelile pe care le fac. Până acum a fost foarte bine ascultând primul instinct, în momentul în care stăteam să mă gândesc de ce așa și nu invers și alte lucruri, ieșea totul pe dos. De exemplu, mi se întâmpla să vorbesc cu George sau Ionuț sau Cătălin sau Dan sau fratele meu etc. despre niște subiecte pe care nu mi le stabileam din timp, ci pur și simplu veneau atunci. Culmea e că era exact ceea ce trebuia în acel moment.

Nu mi-am făcut o scrupulozitate din asta sau să desfac firul în patru, dar am zis că este bine să știți de acest lucru.

Încerc ca toate acestea să fie normale, să nu spun „uite cine sunt eu...” sau alte bazaconii. Vreau să las totul la limita de normalitate și înțelegere.

Uneori mai intru în niște fixuri, ca de exemplu: dacă ai făcut nu știu ce păcat, automat ți se întâmplă ceva rău și pe chestia asta am mers de multe ori. De exemplu, când am avut accidentul în vară, chiar după trecerea lui Avva Tată la cele veșnice, sau accidentul de acum, sau problema de sarcină a Mihaelei, am zis că sunt rezultatul unor neascultări sau păcate, nicidecum încercări duhovnicești. A avut grijă și doamna profesoară să mă monteze bine pe direcția asta. Am avut o discuția cu Dan pe tema aceasta și am început să mă mai schimb, dar îmi e foarte greu; de multe ori zic: de asta i se întâmplă aceasta persoanei respective, înseamnă că a făcut nu știu ce păcat, cu toate că nu-l cunosc mai deloc sau prea puțin. Iar chestia cu judecatul sau osândirea mă termină. Cred că asta o să mă chinuie toată viața.

Avusesem un vis pe tema asta: visam că din gură îmi ies viermi mari și tot scuipând au început să iasă din ce în ce mai mici, tot mai mici până nu au mai ieșit deloc. Avva Tată mi-a zis că este de bine și să stau liniștit.

Am încercat tot felul de lucruri și tot nimic, cad foarte ușor în tot felul de capcane mai ales la serviciu. Trebuie să găsesc o modalitate care să dea rezultate.

În legătură cu botezul Teodorei, ne-am gândit să o botezăm pe 25 martie, de Buna Vestire.. Am zis că este singura sărbătoare cu dezlegare la pește, chiar dacă este joi. Ne-am gândit la Eugen (Teodor) să-i facă slujba de botez Teodorei. Situația este un pic delicată căci trebuie vorbit cu unii din preoți să-l lase în Biserică să officieze slujba. Posibil din exces de zel să greșim în această situație deoarece pe de altă parte mă gândesc la Părintele Adrian care știe de noi, chiar am fost la el cu Teodora pentru molifta de 8 zile. Ne-am gândit că Eugen trebuie să ia binecuvântare de la P. S. Ioan și dacă nu va primi înseamnă că trebuie să fie Părintele Adrian. Dan a zis că în acest caz va vorbi cu dânsul să facă toată slujba. Așteptăm sfatul dumneavoastră în această privință.

Vecinul meu din curte, care se spovedea la Avva Tată, Oprea Daniel, a plecat în Spania. Acum vrea să plece și soția lui, Veronica, cu fetița lor, Diana însă au o problemă; trebuie să o treacă pe Diana pe pașaportul Veronicăi. Asta înseamnă consimțământul în scris al lui Dan. Nefiind aici m-a rugat pe mine să merg la notar cu buletinul lui și să dau eu declarația respectivă. Mie însă nu mi se pare în regulă toată treaba, pot fi acuzat sau prins cu fals în acte oficiale. De aceea nu i-am dat nici un răspuns afirmativ.

Mai nou, șefii mei mei vor să mă facă șef de echipă, cu alte cuvinte să-mi pierd liniștea care și așa era fragilă. Am zis că o să refuz categoric această ofertă care la prima vedere pare tentantă și plină de avantaje în să din punct de vedere duhovnicesc este pierzătoare și de liniște și de rugăciune și de toate. Acum n-am alte priorități decât familia. Trebuie să am grijă de toate trei, de Mihaela, de Ioana, de Teodora; mai ales când știu ale cui sunt fetele, vă dați seama ce-mi primesc dacă nu ajung unde trebuie.

Și cu Ioana și cu Teodora am zis la fel, sunt dăruite Maicii Domnului înainte de a fi concepute, înainte de a se naște și după ce s-au născut. Sunt ale Maicii Domnului și copii ai lui Avva Tată. Fără ajutorul și sacrificiul lui nu ar fi existat aceste fete. De aceea vă dați seama mai bine ca oricine ce am și ce mă așteaptă pe viitor și chiar aș vrea să discutăm pe tema aceasta ce este de făcut și cum trebuie făcut astfel încât să fie bine și de folos sufletelor noastre. Închei aici această scrisoare cu speranța că nu v-am plictisit sau supărat. Vă rog să mă iertați pentru eventualele greșeli sau erori. Mi-e foarte dor de dumneavoastră și abia aștept să ne vedem.

Despre Teodora ce vă pot spune. Este o minune de copil, o adevărată minune. A început să-i treacă alergia, mai are pe față câteva bubițe, în rest i-a trecut. Îi facem baie la două zile, Ioana este înnebunită după Teodora, o mângâie, stă lângă ea, ne atenționează când plânge. Teodora a zâmbit încă din primele zile de viață; este blondă, abia i se văd genele și sprâncenele și are niște ochi albaștri superbi.

I-am pus într-una din zile bucata de pătură a lui Avva Tată pe frunte și minune mare, a fost toată numai zâmbet, se citea pe chipul ei o fericire imensă și pentru prima dată a gângurit. I-am pus și cruciulița (cadou) primită pe frunte și de asemeni era fericită. Au fost momente unice, de o frumusețe rară. Ce mă uimește foarte tare este că stă mult timp trează, se uită în jur, ascultă ce discutăm sau casele cu Avva Tată sau Radio Ortodoxia. Este foarte atentă la ce se întâmplă în jur și înțelege ce vorbim cu ea. Cu alte cuvinte este frumoasă, este o minune de copil.

Chiar s-a uitat de curiozitate Mihaela peste Viețile Sfinților pe luna Februarie și am avut o surpriză mare; numele meu este Samoilă Daniel iar în ziua de 16 februarie, printre alții, sunt și Sfântul Mucenic Samuil, Sfântul Mucenic Daniil și Sfântul Mucenic Iulian. N-am știut niciodată că într-una din zilele anului este sărbătorit numele meu întreg și culmea, odată cu ziua Teodorei. Fără cuvinte.

P.S. I-am invitat pe toți frații mei duhovnicești să vină să o vadă pe Teodora. Au fost pe aici Dan, Cătălin, Ionuț, Ovidiu cu soția; așteptăm și pe ceilalți (a fost și fratele meu cu Larisa).

Iertați-mă, părinte, că vă scriu și eu câteva rânduri.

Mai întâi vreau să **vă mulțumesc din suflet** pentru tot ce ați făcut pentru noi, mai ales pentru mine. Cred că la nașterea Teodorei am simțit doar 1 % din durerea pe care aș fi meritat să o simt. **Mulțumesc Maicii Domnului, lui Avva și tuturor Sfinților** că au ascultat rugăciunile dumneavoastră și a fost bine.

Despre Teodora vă pot spune că mă uimește și pe mine. Și Ioana a fost precocă, dar Teodora cred că o întrece. A doua zi după naștere ea își ținea capul ridicat, a treia zi deja zâmbea iar acum, la două săptămâni, se rostogolește pe perna unde stă, mă privește ca și cum ar înțelege ce-i vorbesc (poate că înțelege), într-un cuvânt, ea este cu adevărat „*darul lui Dumnezeu*”.

Și Ioana este un copil deosebit. Înțelege foarte multe lucruri și din întrebările pe care le pune deduc că gândește și face niște conexiuni care mă uimesc și pe mine.

Probabil toate mamele își laudă copiii, de aceea mă opresc aici și nu pot decât să mai mulțumesc încă odată pentru aceste daruri. *Iertați-mă..*

Mihaela

Dacă este de folos pentru carte din ceea ce am scris până acum puteți folosi aceste mărturii despre Avva Tată. Pe lângă cele scrise anterior mai am de adăugat câte ceva. Probabil va trebui reeditată această carte de mai multe ori pentru a cuprinde mai multe din minunile lui Avva Tată.

Mi-aduc aminte că cineva, adică o pereche de tineri, au venit la mine și la soție și ne-au întrebat dacă nu vrem să-i cununăm. Pentru noi a fost o surpriză plăcută, mai ales că eram prieteni buni. Înainte să le dăm răspunsul, m-am dus la Părintele Ghelasie pentru binecuvântare. Între timp, Părintele Ghelasie ne spusese să mai facem un copil. Când i-am spus lui Avva Tată de cununie, s-a bucurat foarte mult. Ne-a spus următorul lucru: „Copilul vostru n-are legătură cu cununia lor, purtați-vă la fel ca înainte, adică gândiți-vă să faceți un copil și să-l faceți ca și cum n-ați cununa”.

N-am înțeles aceste cuvinte mai ales că soția se gândea cum să fie însărcinată când ea va fi nașă. N-am luat în seamă cuvintele lui Avva Tată ci ne-am concentrat asupra cununiei. Cu două luni înainte de eveniment, aflăm cu uimire că nu vom mai fi nași. Abia atunci am înțeles cuvintele lui Avva tată, trebuia să avem ca prioritate copilul. Interesant este că apoi n-am mai reușit să avem acel copil. A trebuit să facă soția tratament îndelungat. În acest timp, Părintele Ghelasie mi-a spus: „va fi o mare minune că se va naște cel de-al doilea copil” (pentru că era vorba de cel de-al doilea copil). Într-adevăr, ținând cont de analizele pe care le făceam, ne trebuia o minune ca să se conceapă. Minunea s-a produs cu rugăciunile Părintelui Ghelasie. A fost de nedescris bucuria pe care i-am făcut-o Părintelui prin veste dată. Nu era prima dată când cuvintele lui Avva Tată se împlineau până la ultimul cuvânt.

M-am dus odată la Părintele Ghelasie cu o problemă care pentru mine părea gravă și nu suporta amânare. Era vorba de o umflătură sau un nodul pe pielea capului care mă stânjenea și era destul de mare. Toți mă sfătuiau să-l operez, însă Avva Tată mi-a spus următorul lucru: „nu-l opera, lasă-l acolo unde este, va stagna, iar de vei mânca cât se poate de naturist, chiar se va retrage, deoarece acolo sunt toxine adunate în acel nodul”. M-a binecuvântat peste acel loc și de atunci așa a rămas, ba chiar s-a mai micșorat puțin.

Altă dată m-am dus la Părintele Ghelasie cu o altă problemă: fetița mea se deochea foarte repede (asta era părerea mea) și plângea foarte mult și nu reușeam să o liniștesc decât foarte greu. Avva Tată mi-a spus în felul următor: „Fetița ta nu se deoache cum zici tu, eu văd lucrurile în felul următor: mai are probleme energetice dar crescând, se va liniști tot mai mult. Unii copii, când sunt mici sunt foarte agitați și zbuciumați, iar când cresc devin foarte liniștiți, de nerecunoscut.” De fapt era așa cum spunea Avva Tată, pentru că fetița s-a calmat tot mai mult.

Altădată vorbeam despre vaccin la copil (mai ales pentru gripă), iar Avva tată îmi spunea: „trebuie să ai mare grijă cu aceste vaccinări, deoarece prin ele se bagă tot

felul de mizerii”. Puțin mai târziu aflasem despre infestarea cu HIV la copiii vaccinați împotriva hepatitei de tip B.

Despre educarea copilului, Avva Tată îmi spunea: „copilul nu trebuie lăsat la voia întâmplării, trebuie să-și cunoască hotarele: până aici este voie, de aici nu; nu trebuie hrănit cu multă carne, dulciuri, prăjeli, deoarece produc mari explozii energetice ce bulversează bieții copii și sunt de nestăpânit. Copilul nu trebuie lăsat prea mult în fața televizorului, trebuie împărtășit cât mai des și mers la Biserică cu el cât mai des”.

Părintele Ghelasie iubea foarte mult copiii și tot timpul ne spunea cu o voce foarte gravă să ne ferim de păcatul uciderii, să nu facem avorturi. Avortul este crimă în fața lui Dumnezeu și foarte greu este iertat acest păcat, doar cu pocăință adevărată. Spunea de anticoncepționale că sunt de fapt semiavorturi, că de fapt copilul se concepe, dar moare de foame și este eliminat de organism. Folosirea îndelungată a anticoncepționalelor duce la sterilitate. La o doamnă care avea sterilet pus i-a spus deschis că stă împreună cu diavolul și prin urmare să-l scoată și să mai facă un copil. L-am întrebat despre copiii avortați și nebotezați, ce se întâmplă cu ei, iar Avva mi-a spus că „ei sunt la mila Domnului și că își vor judeca părinții”.

Mulți l-au judecat pe Părintele Ghelasie fără să-l fi cunoscut, i-au criticat scrierile fără să le fi citit. Ciudat este că au fost luate în seamă mai repede aceste argumente și critici nefondate decât realitățile și adevărurile existente. Pentru mine, soție și copii, Părintele Ghelasie este Părintele ce ne-a înfiat și ne-a dat viață întru Hristos. Ne-a învățat să primim totul cu iubire și înbțelepciune. Spunea că: „adevărul este relativ, depinde cine îl spune și cum îl spune, dreptatea nu este chiar dreptate, depinde cum privești lucrurile, între judecată și constatare este un hotar foarte fragil și interpretabil. De aceea, peste toate acestea pune dragostea și iertarea și vei fi mai câștigat decât dacă încerci să susții un adevăr sau o cauză dreaptă”.

Pentru noi, Părintele Ghelasie este Sfântul nostru care ne ocrotește, ne sfătuiește, ne muștră când este cazul, ne iubește, și care ne vrea mântuirea, care se roagă pentru noi în fața Maicii Domnului, a Sfintei Treimi și a Sfinților Părinți.

Minunile se fac tot timpul, orb să fii și tot le-ai „vedea”, le-ai simți.

Cu cât se împotrivesc mai mult sau vor să combată pe Părintele Ghelasie, cu atât mai mult ies la iveală minunile și sfințenia Părintelui Ghelasie.

Una dintre multele minuni pe care le-a făcut este aceea făcută cu tatăl meu. S-a întâmplat să ajungă la Avva Tată cu câteva săptămâni înainte de a trece la cele veșnice. A fost cea mai mare bucurie ca fiu. Tatăl meu trebuia să facă o operație de coxartroză pentru montarea unei proteze la unul din picioare. Era o operație delicată pentru cineva care nu mai fusese prin spitale. Părintele Ghelasie i-a dat binecuvântare și i-a spus să se opereze, că va fi bine. La câteva luni de la trecerea la cele veșnice a Părintelui, tatăl meu a fost operat și, cu toate problemele ivite atunci, totul s-a terminat bine și operația a reușit. Acum tatăl meu este mai încrezător și îi poartă Părintelui Ghelasie un respect deosebit, chiar dacă uneori nu o arată.

Aceste minuni s-au înmulțit odată cu trecerea la cele veșnice a Părintelui Ghelasie (posibil să le vedem doar acum iar ele să fi fost la fel de multe și înainte). Mormântul

Părintelui Ghelasie a devenit loc de pelerinaj, ba mai mult, un loc în care îl găsești pe Părintele Ghelasie la fel ca înainte, iubitor, binevoitor și de o blândețe dezarmantă.

Mulți se întreabă de ce venim așa de des la mormântul Părintelui Ghelasie. Răspunsul e simplu: Părintele Ghelasie este viu în sufletele noastre, e viu acolo la mormânt (paradoxal). Acolo stai de vorbă, îți spui ofurile, îți descarci sufletul și tot acolo primești răspuns la problemele tale, primești binecuvântări sau ești muștrat după caz.

Părintele Ghelasie ne-a pregătit din timp de această trecere și ne-a explicat ce este de făcut după trecerea Hotarului de Taină. Mistica Morții este practic Testamentul lui Avva Tată. De vom face întocmai, legătura va fi de nedistrus între noi, ca fii și ucenici și el, ca Avva al nostru.

Și ca dovadă la cele spuse mai sus sau ca să întăresc cele spuse anterior stă mărturie următoarea minune petrecută la mormântul lui Avva Tată. Venisem la mormânt cu o problemă legată de spovedanie și, stând acolo și spunând ce aveam de spus, la un moment dat am simțit cum Avva Tată a început să mă mustre spre îndreptarea mea sufletească. Am fost uimit și am primit totul așa cum a fost. Din nou, Avva Tată minune dincolo de mormânt, dincolo de Hotarul de Taină, minuni sau lucruri obișnuite pentru cei înduhovniciți.

Cert este că Părintele Ghelasie e un mare sfânt, dincolo de toate controversele iscate, și că, oricât s-ar încerca discreditarea lui sau aruncarea lui în neantul uitării, Dumnezeu nu va îngădui acest lucru, iar nevoințele și viața Părintelui vor fi descoperite asemenea unui Vas Ales în care s-a preamărit Slava lui Dumnezeu, Mila și Dragostea Maicii Domnului și nu în ultimul rând Dragostea și Mijlocirile Sfinților Părinți.

Ce am făcut ca să merit o asemenea Binecuvântare de la un mare Sfânt, un Urmaș al Părinților Neofiți?

Stimate Părinte Valerian,

Mă întrebați de curând, dacă l-am cunoscut pe Avva Ghelasie și doresc să vă scriu câte ceva despre dumnealui.

Vreau de la bun început să vă spun că nu prea mă pricep într-ale scrisului, însă încerc să povestesc niște lucruri așa cum le percep din punctul meu umil de vedere și îmi cer scuze pentru neajunsurile acestei scrisori.

Pe Avva Ghelasie l-am cunoscut în anul 1993, prin intermediul doamnei profesoare de filozofie Diaconescu N., căreia îi sunt recunoscător pentru acest lucru în mintea și sufletul meu. Această recunoștință provine din faptul că am găsit în Avva Ghelasie o liniște și un har care m-a atras către ortodoxie, deși greu de înduplecat că ortodoxia ar fi fost ceea ce căutam. La vremea aceea, eu pretindeam sus și tare că vorbesc cu Dumnezeu și că Acela poate și chiar comunică explicit cu orice făptură a Sa.

Într-adevăr, din câteva vorbe, Avva Ghelasie mi-a lămurit toate lucrurile acestea exact așa cum sunt ele și nu cum vroiam eu să fie. Cu câteva exemple din „Viețile Sfinților” și alte scrieri sfinte, am înțeles că și în cazul în care nu era o rătăcire a minții, această „revelație” trebuia respinsă, deoarece „chiar dacă e Dumnezeu, nu se supără”, pentru că știe limitele și neputințele noastre.

De atunci am mai fost de câteva ori la Sfânta Mănăstire Frăsinei și pot să afirm cu tărie că de câte ori intram la Avva Ghelasie și orice necaz aveam, nu numai că găsea întotdeauna un cuvânt bun să mă liniștească, dar acele probleme erau și rezolvate, unele chiar și fără să le spun, pentru că le uitam.

Exemple pot să vă dau din toate domeniile cu care un om se confruntă în viață, de la cele materiale până la cele spirituale. La un moment dat, nu îmi amintesc exact data, cred că prin 1997, îmi zice un prieten (Dan Samoilă) care-l vizita mai des pe Avva, că i-ar fi spus acesta că am fost în pericol de moarte, la care nu am știut ce să-i răspund.

La un timp după această discuție, mi-am amintit că mergând acasă o dată, am sărit din tren într-o stație unde trebuia să schimb mijlocul de transport, deoarece era noapte și nu am recunoscut halta la timp. Mi-am zis atunci că acesta este momentul despre care era vorba și mă tot întrebam de unde știe Avva Ghelasie aceste lucruri pe care nu le-am vorbit cu nimeni.

Dragă părinte Valerian, vă rog să mă credeți că nici nu am îndrăznit să-l întreb pe Avva despre aceste lucruri, dar oricum, de câte ori ajungeam la domnia sa, uitam de ele. Uitându-mă în urmă și ajungând unde visam odinioară să ajung, trag concluzia că Dumnezeu m-a ajutat foarte mult în viață, deși nu am depus prea mult efort ca să mă fac plăcut Lui. Însă sunt sigur că Avva Ghelasie s-a rugat pentru mine și Domnul i-a ascultat rugăciunile.

Spun că am ajuns unde vroiam să ajung, deoarece atunci când am mers prima oară la Frăsinei, visam să fiu ofițer, să am o soție care să mă iubească, un copil cu ochi albaștri pe care să-l cheme Andrei, un apartament bine „pus la punct”, o mașină etc.

Vă mărturisesc că aceste lucruri materiale le am pe toate și pot să spun că și soția mea își amintește că spunea cuiva acolo la Mănăstire că și-ar dori unele din aceste lucruri și iată că s-au împlinit.

Pe plan spiritual însă, lucrurile nu stau asemenea, pentru că acest plan a fost neglijat adesea în favoarea celui alt, însă vreau să vă spun că de când Avva Ghelasie s-a retras din trup către cele sfinte, am perceput cu totul altfel lucrurile, am văzut cu alți ochi lumea care ne înconjoară și am priceput că Sfântul Ioan Botezătorul când zicea: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape” (Matei; 3;2.), o spunea și pentru mine. Și mai mult, că tot ceea ce am „este deșertăciune” dacă nu trăiesc după voia lui Dumnezeu.

De la acel moment am vizitat mai des Sfintele Mănăstiri și am avut și diferite întâmplări care m-au făcut să mă gândesc, și nu numai pe mine, că Avva Ghelasie este cu noi și ne ocrotește cu rugăciunile sale către Domnul nostru Iisus Hristos și către Maica Domnului.

Una dintre aceste întâmplări s-a petrecut în anul 2003, la sfârșitul acestuia, când eram pe drum spre Mănăstirea Frăsinei și la o curbă ne-a ieșit în față o mașină.

Numai printr-o minune a fost evitată ciocnirea, deoarece ca șofer nu pot să-mi explic evitarea acesteia într-o fracțiune de secundă, fără nici o avarie a mașinii în care mă aflam. Fapta poate fi confirmată și de cei doi prieteni cu care eram în mașină (Dan Samoilă și Dan Avram). Mașina era condusă de cel din urmă, pe care l-am numit, care nici el nu-și prea poate explica aceste lucruri.

Altă dată mergând la mănăstirea Bucium, care este cea mai apropiată de Codlea, orașul unde locuim, am rătăcit drumul de două ori în aceeași zi deși îl cunoșteam bine, dar eram așteptat la Frăsinei...

Dar și când trăia trupește Avva Ghelasie, am „pățit-o” pe drum spre Mănăstire, că venisem cu autobuzul, aveam două geți destul de grele, iar pe drumul din sat spre Mănăstire, deși au trecut mai multe mașini pe lângă mine, nu m-a luat nici una și am urcat pe jos tot drumul. Iar când am ajuns la Avva Ghelasie, dialogul între noi a început cam așa:

„-Ai venit pe jos din sat, așa-i, Ovidiule?”

„-Da, părinte.”

„-Ia zi ce păcate ai!”

„-Grele, părinte.”...

Pe drumul de întoarcere de la Mănăstire la fel, prima dată ne-am întors pe jos în toiul nopții (pe la 3 noaptea) și ne-a dat Avva Ghelasie o lumânare care, deși era vânt destul de puternic, nu s-a stins tot drumul, până la autobuz.

Niciodată când m-am întors de la Frăsinei nu am avut probleme, inclusiv o dată de Bobotează am mers cu „ocazie” și nu a durat mai mult de 10 minute și m-a luat cineva, care m-a adus foarte aproape de casă. Acestea sunt lucrurile pe care pot să vi le scriu despre Avva Ghelasie și pentru care nu pot decât să-i mulțumesc și să-l rog să nu slăbească rugăciunile pentru mine, păcătosul, ceea ce vă rog și pe dumneavoastră, părinte Valerian.

Închei această scrisoare cu speranța că ne vom revedea curând și ne vom ruga împreună la mormântul lui Avva Ghelasie.

Domnul și Maica Sa să ne ajute și să ne binecuvânteze pe toți. Amin.

Cu respect,
Ovidiu

Mărturie

Mai toată lumea crede că rugăciunea face numai bine. Sunt însă unele rugăciuni care în unele situații pot afecta negativ pe rugător. Una dintre acestea este Rugăciunea lui Iisus: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.”

Am început să practic această rugăciune în liceu și, dacă-mi aduc bine aminte, imediat după citirea minunatului Pelerin Rus. Nu știu cât am ținut-o așa, dar, la un moment dat, am început să am stări duhovnicești și trupești deosebite. Atât de tare am rătăcit, încât am început să mă cred o sfântă și să mă comport ca atare. După o criză violentă, în care m-am crezut profet, am ajuns la spitalul de psihiatrie. De

menționat că am început practica acestei rugăciuni fără un duhovnic adevărat. Părintele care mă spovedea nu m-a înștiințat niciodată asupra pericolului.

Când am intrat, în sfârșit, la facultate (după ce pierdusem un an cu spitalizarea și învățatul pentru bacalaureatul amânat), m-am apropiat de A.S.C.O.R. (Asociația Studenților Creștini Ortodocși din România). Preotul de aici mi-a recomandat, la cerere, să fac rugăciunile „Doamne miluiește” și „Cuvine-se cu adevărat”. Parcă cineva îmi luase mințile – am uitat total cele citite: „Doamne miluiește!” este varianta concentrată a Rugăciunii lui Iisus!!!

Din nou o altă criză, următoare altor stări deconcertante și ... spitalizare.

Aici a început lucrarea Sfântului Părinte Ghelasie, care m-a scăpat de urmările nefaste ale practicii rugăciunii amintite.

Bunătatea și sfințenia Părintelui nu a acționat numai asupra acestor reminiscențe. Mai este un lucru unde Părintele m-a ajutat: Nervoasă pentru că părinții nu mă lăsau să-mi fac rugăciunea de seară din carte, am aruncat cele mai groaznice și nesăbuite cuvinte pe care un om le-a putut rosti vreodată: „Doamne, demonizează-mă pe mine și mântuiește-i pe ei!”

Rugăciunea nu s-a împlinit imediat, ci peste o lună și jumătate când, după o zi de privit la televizor (!) nu m-am mai putut închina și mă strâmbam îngrozitor în timp ce în minte îmi răsunau voci multe: „Ce-ai făcut? Te-ai demonizat...”

A urmat o altă internare, apoi alta, în alt spital, mai bun. Sunt însă convinsă că nu spitalul, ci Sfântul Părinte a luat blestemul meu asupra sa.

Nu l-am văzut niciodată pe Părintele în carne și oase, dar un coleg m-a pus în legătură cu Sfinția Sa. Și s-a simțit... Păcatele și greșelile mele, Părintele le-a luat asupra sa.

Acum sunt bine din punct de vedere duhovnicesc și trupesc. La porunca Părintelui, nu am mai spus Rugăciunea lui Iisus.

Și am găsit și la Sf. Paisie Velicicovski sfatul ca această rugăciune să fie spusă numai sub îndrumarea unui duhovnic iscusit. Rugăciunea nu este rea în sine. Doamne ferește!, dar e foarte puternică și poate duce la un dezechilibru psihic, atrăgând duhurile necurate.

În Occidentul ortodox (v. O. Clement *Rugăciunea lui Iisus*), această rugăciune este mult lăudată. O poți spune oriunde și oricând.

Acum, eu nu dau nici un sfat, nu incriminez pe nimeni. Am povestit ce am povestit spre mulțumire adusă Sfântului Părinte Ghelasie și spre Slava lui Dumnezeu Care ne trimite oameni sfinți spre a ne scăpa de patimi și păcate!

Elena

Pentru Avva Tată

Pe data de 20 decembrie 2003, împreună cu doi prieteni am plecat la Frăsinei la mormântul lui Avva Tată și la parastasul ce urma să se facă pe data de 21 decembrie. Am plecat cu o Dacie Nova pe la ora 18⁰⁰ din Codlea. Drumul era destul de bun. Totul a decurs normal până la un moment dat, când ne aflam pe Valea Oltului la vreo 60 de

km de Rm. Vâlcea. Șoseaua era uscată și cu multe curbe. Într-o curbă, ne-am trezit în fața noastră cu două mașini mici, nu știu ce marcă (era întuneric), venind pe banda noastră din sens opus, care se angajaseră în depășirea unei coloane de vreo 10 mașini. Cele două mașini nu au putut intra pe banda lor, deci urma să intrăm în coliziune directă cu cele două mașini. Noi aveam 80 km/h iar cele două fiind în depășire, aveau 90-100 km/h, deci impactul ar fi fost catastrofal.

Șoferul a tras frâna de mână, cât și frâna de motor, astfel încât mașina a intrat cu roțile din față în șanț (șanțul avea adâncimea de 50 cm), iar cu roțile suspendate în aer ne-am târât pe burta mașinii vreo trei metri. În acel moment au trecut cele două mașini în mare viteză pe lângă noi, fără să oprească să vadă ce s-a întâmplat cu noi. În cele din urmă, mașina s-a oprit cu botul în iarbă. Buimăciți, ne-am dat jos din mașină să vedem ce s-a întâmplat. La prima vedere, părea totul în regulă. Deoarece s-a făcut coloană în spatele nostru, am încercat să punem mașina din nou pe asfalt. În cele din urmă, am reușit. Iar când șoferul i-a dat cheie, nu ne venea să credem că merge. Cu grijă am plecat mai departe, sperând să găsim un loc luminat puternic, pentru a vedea avariile survenite în urma accidentului.

În acest timp, fiecare căuta să-și revină după acest șoc teribil. Fiecare a văzut moartea în față și nici unul dintre noi n-a crezut că mai iese teafăr. După câțiva km, am ajuns la un Peco puternic luminat, la intersecția cu Voineasa. Am intrat în Peco și am început să examinăm mașina. Am constatat cu mare mirare că mașina a scăpat ca prin minune fără faruri sparte, uși avariate, radiatorul spart, ci baia avariata doar, suportul de la număr rupt și un smoc de iarbă prins în spoilerul din față. Ne-am uitat la nivelul de ulei, de lichid de frână, de apă din instalația de încălzire. Totul era intact. Ne-am uitat unii la alții și ne-am bucurat de ce minune dumnezeiască se făcuse cu noi. Pe tot drumul în mașină, mai precis în spate pe banchetă am avut o poză, mai bine zis, o icoană cu Avva Tată, format A3, ce urma să o dăm părintelui Valerian. Toți am zis că a fost o minune a lui Avva Tată. Unul dintre noi mergea pentru prima dată la Frăsinei și i-am spus de Avva Tată pe drum și mi-a zis că vrea să ajungă la mormântul lui neapărat.

Am ajuns întregi și nevătămați la Frăsinei cu mașina cu care cu câteva ore în urmă era să murim. Pot spune că a fost cea mai mare minune care a făcut-o Avva Tată cu mine de când mergeam la el și pot spune că au trecut 10 ani de zile de când am venit prima dată la Avva Tată.

Încă o dată ne-a arătat că Avva Tată este viu și ne ajută atunci când totul pare pierdut. A confirmat că ceea ce a scris în „Mistica Morții” este totul adevărat.

Chiar dacă a trecut Hotarul de Taină nu ne lasă singuri și orfani dimpotrivă se păstrează legătura duhovnicească și chiar se întărește, important este să-i ținem sfaturile ce ni le-a dat și atunci vom fi în Duhul lui Avva Tată ne va ajuta mereu. Această legătură duhovnicească va trece peste toate granițele văzute și nevăzute și ne va duce acolo unde Avva Tată și-a dorit atât de mult să ajungă. Pot spune că m-am născut a doua oară și că Avva Tată a fost cu noi în acel moment.

Și ca să se confirme că Avva Tată a fost cel care ne-a ajutat voi mai spune încă o minune ce s-a întâmplat în următoarea zi. Mergând către mormântul lui Avva Tată

cu flori în mână am realizat târziu că nu aveam lumânări la noi. Am zis că să mergem totuși, chiar dacă am uitat să luăm lumânări cu noi.

Când am ajuns la mormântul lui Avva Tată pe postamentul crucii erau trei lumânări noi, iar noi eram trei. I-am mulțumit lui Avva Tată pentru tot ce a făcut pentru noi nevrednicii și cu lacrimi în ochi i-am sărutat crucea toți trei. Puteau să fie 10, 20, 5, 2 sau 1 lumânare, orice altă posibilitate, putea să nu fie nici una, însă au fost trei lumânări, exact câți am fost noi. Ne-a așteptat să venim, ne-a ocrotit pe drum, ne-a dat lumânări, ne-a dat totul numai să vrem să venim, numai să vrem să primim ceea ce Avva Tată ne dăruiește.

Pe data de 1 ianuarie 2004, o zi care nu anunța nimic. Am fost la biserică cu familia și apoi acasă. Chiar mă gândeam că ne-ar prinde bine o zi liniștită în familie, însă n-am știut că era de fapt vorba de familia lui Avva Tată de la Codlea. Pe la ora 16⁰⁰ au început să vină frații mei duhovnicești (vroiam să vedem trei casete video cu Muntele Athos, Meteora și Sf. Teodora și Grecia). Am început să ne adunăm, astfel încât la un moment dat am fost toți care nu erau plecați din localitate.

A fost superb ca o adevărată familie, am început anul împreună toți frații duhovnicești sau fiii lui Avva Tată. La un moment dat unul dintre noi s-a uitat la icoana lui Avva Tată (identică cu cea din accident), iar acesta râdea. Avva Tată se bucura că suntem acolo împreună, o familie. Nu pot exprima în cuvinte bucuria pe care am simțit-o în acea seară de neuitat.

Pentru mine Avva Tată este viu, prezent lângă noi. Când mergem la mormântul lui Avva Tată de fapt mergem la Avva Tată viu. Acolo ne spunem problemele grave ce par nerezolvabile, dar când pleci de acolo, totul este rezolvabil și nu numai, ai puterea să zâmbești, să te bucuri și să spui: Avva Tată este mare, este cu noi, aici și oriunde am fi.

Mărturie

Domnului slavă că mi-a îngăduit și mie să-l cunosc pe unul dintre puținii mucenici ai secolului XX. Domnul a făcut să ne naștem, acum când lumea se îndreaptă tot mai mult spre focul cel veșnic din lipsa credinței. L-am cunoscut pe Avva Ghelasie prin intermediul unui coleg de liceu pe când eram în clasa a X-a. Prima mea întâlnire a fost în 11 noiembrie 1997 și de atunci am simțit că am găsit adevărata casă, unde l-am găsit pe Sfântul care m-a făcut să înțeleg ce înseamnă Tainele Bisericești.

Încă de la prima spovedanie, mi-am dat seama că nu stau lângă un părinte obișnuit. Fiind copil, și mai ales la prima spovedanie la o Sfântă Mânăstire, de teamă, de rușine, am încercat să ascund câteva păcate. La sfârșitul spovedaniei, Avva Ghelasie m-a întrebat: „Asta a fost?” „Da!”. „Dar păcatele astea le-ai făcut?” Și a început să-mi spună exact păcatele nemărturisite. Cu o foarte mare rușine, dar în același timp și cu siguranța că Avva Ghelasie știa tot din prima clipă când m-a văzut, am spus da. Dacă aș putea să-l descriu în cuvinte, exact așa cum era, vor zice cei ce nu l-au cunoscut că n-au trăit asemenea îngeri pe pământ.

Părinte al dragostei, ție îți sunt dator a mulțumi pentru că exist. Te rog, ocrotește cu Aripile Bunătății Tale, pe cei ce te iubesc și te cinstesc ca un adevărat SFÂNT care ne-a luminat și ne-a făcut să dorim mântuirea. Nu puțini sunt cei pe care i-am dus la Avva Ghelasie și au rămas impresionați încă de la prima întâlnire. La unii le spunea pe nume, la alții cu ce se ocupă. Am ajuns o dată la ușa chiliei și când să bat, a ieșit și mi-a spus: „Haideți, că știam că ați venit”. M-a vindecat de mari dureri de inimă și de cap. Aveam dureri îngrozitoare. Nu puteam mânca. Erau momente când nu mai vedeam din cauza durerilor. Nimic nu mi-a fost de ajutor până nu am ajuns la Avva Ghelasie. Atunci a fost prima dată când părintele m-a luat de mână și simțeam cum tot răul ieșea din mine. Pentru mine a fost o adevărată exorcizare.

Mari minuni au făcut sfintele rugăciuni ale părintelui cu tatăl meu. Tata provine dintr-o familie cu șase frați, el fiind cel mai mic. Din cauza unei boli moștenite din neam, pe rând, toți frații tatălui meu au căzut la pat. În aproximativ doi ani, toți cei cinci unchi ai mei au paralizat și trei dintre ei nu au rezistat bolii și s-au dus la Domnul. Văzând că unul câte unul se îmbolnăvesc de aceeași boală, îmi era foarte teamă să nu pățească și tatăl meu același lucru. Tot timpul Avva Ghelasie îmi spunea: „Lasă că o să fie bine. Tatăl tău nu va păți nimic. Au trecut mai mult de trei ani și jumătate și într-adevăr, nu i s-a întâmplat nimic. Câte vieți mi-ar trebui să-i pot mulțumi celui ce mi-a curățat neamul de toate bolile trupești și sufletești. S-a întâmplat să merg de câteva ori și să-l găsesc pe Avva Ghelasie foarte bolnav. Îl rugam pe Bunul Dumnezeu să-i aline suferințele și mă rugam să-mi dea și mie Domnul o foarte mică parte din suferințele dânsului. Fără să-i spun nimic dânsului, mi-a zis: „Îți mulțumesc pentru rugăciunile pe care le faci pentru mine, dar să nu mai ceri niciodată așa ceva”. Mi-am dat imediat seama de ce prostie am făcut cerând așa ceva. La cât de mari erau suferințele părintelui, sunt conștient că dacă mi-ar fi dat Dumnezeu cea mai mică suferință a dânsului, în prima clipă aș fi murit.

Mi-a spus, cu trei săptămâni înainte, că va rămâne cineva însărcinată și că se va naște o fetiță. Copilul s-a născut după trecerea părintelui în rândul sfinților și este fetiță. Domnul a vrut ca ultima întâlnire cu părintele să fie cu două săptămâni înainte de a trece la cele veșnice. Am intrat la dânsul în chilie, m-a binecuvântat și fără să apuc să zic ceva, părintele a început să-mi spună: „De ce ai făcut...? dar ți-am zis să te ferești...ți-am zis să faci... și să nu faci...Ți-am zis că problema..... se va rezolva”. Mi-a spus absolut tot ce făcusem și ce nu făcusem. Nu am rămas foarte surprins, mai ales că de fiecare dată ne spunea câte ceva înainte să-i spunem noi. Niciodată nu era nevoie să mergem pregătiți cu foarte multe întrebări, că ne spunea exact ce aveam nevoie fără să-l întrebăm.

Când am plecat o dată de la dânsul, m-a binecuvântat și mi-a zis: „Transmite-i multă sănătate doamnei”. Fiind luat prin surprindere și în același timp fiind foarte mirat (până atunci nu vorbisem cu părintele că cineva ar fi bolnav), am plecat fără să-l întreb cărei doamne să îi transmit. Am ajuns acasă duminică seara, iar luni seara mama mea a făcut preinfarct. În acea clipă mi-am dat seama că acea doamnă era mama mea. Fără să mergă la spital, și-a revenit și sunt sigur că doar sfintele rugăciuni ale părintelui au făcut-o bine.

De multe ori îmi spunea să nu caut slavă, să mă feresc cât pot de laudele lumii. Îmi spunea că acolo unde este slavă, este și zavistie. Unde este zavistie, acolo este și clevetire și acolo ne pândesc cursele. Nu-i plăceau muieraticii. Cei ce se plâneau tot timpul, cei care spuneau „nu pot” înainte de a încerca. Am simțit pe pielea mea că toate relele vin din păcate. M-a învățat câteva rețete pe care le-am respectat și doar după câteva zile am simțit diferența dintre a mânca orice și a mânca cu rânduială.

Îmi spunea: „adu-ți aminte tot timpul de veșnicie și nu vei mai pofti nimic din lume”.

Tot timpul ne spunea să avem mare grijă cu televizorul, că ne sucește mințile în toate părțile și dacă ne mai uităm, ne oprește de la Sfânta Împărtășanie.

S-a pus în slujba oamenilor și nu a cerut niciodată răsplătă. A întins o mână celor cuprinși de jale, doborâți de patimi, boli și nevoi. De aceea, Domnul l-a răsplătit cu Viața cea Veșnică.

Frați dragi,
Dacă vrem să îl vedem
Să facem ce ne-a zis el.

Ceea ce scriu eu despre cel care ne-a învățat și ne-a arătat cum trebuie să trăiești alături de Dumnezeu, nu este decât o stea de pe cer sau lumina lumânării pe lângă cea a soarelui. Ne-a dat binecuvântări ce nu se pot uita. Nimeni nu a rămas neînvățat sau neîndrumat, tot timpul îmi spunea: „Tu știi multe, dar nu prea știi unde să cauți”. Apoi mi-a spus că singurul loc unde trebuie să căutăm este în inima noastră: „Tot timpul să privești cu INIMA, că ochii, de multe ori, nu văd firescul”.

Să nu ne lași, părinte,
De dragul tău trăim,
Săraci suntem cu toții,
Săraci, dar te iubim.

M-a făcut să-mi dau seama că numai lângă Dumnezeu te poți bucura cu adevărat. Când eram în chilia dânsului și l-am văzut pentru prima dată că îmi zâmbește, mi-aș fi dorit să se oprească timpul în loc și să îl văd tot timpul așa. Când l-am văzut pentru prima dată că râde, nu mi-aș fi dorit să mai plec niciodată de acolo. Și a fost pentru prima dată când mi-am dorit călugăria. Pot să spun că pe „frații” mei, pe toți i-a luat chiar din adâncul IADULUI și cu rugăciunile părintelui și Mila Domnului ne-am întors pe calea cea dreaptă. Pot să spun că aceste cazuri erau „specialitatea” dânsului.

Părinte Ghelasie, m-ați făcut să îmi doresc veșnicia, dar mă trage plumbul păcatelor în jos. Să dea Domnul ca la Dreapta Judecată să vedem în urma dumneavoastră un sobor de mii și mii de suflete mântuite prin IUBIREA și CUVINTELE cu care ne-am Împărtășit. Vorbind cu mulți „frați” de-ai mei, mi-am dat

seama că pe fiecare i-a acceptat așa cum erau. Nu conta câte clase aveai, cât de învățat erai sau câte funcții aveai, tuturor le vorbea pe limbajul sufletului.

AVVA GHELASIE –
ÎMBLÂNZITOR DE OAMENI PRIN IUBIRE.

Bine-ai venit, preabun Părinte,
La pieptul meu atât de părăsit.
În gândul meu și-n casa mea pustie,
Sfințit Părinte: Bine ai venit!

După trecerea părintelui în rândul sfinților, am simțit în fiecare clipă că este lângă noi și că ne ocrotește. Dacă înainte de a se duce la Domnul ne-a ajutat atât de mult și am avut parte de multe din minunile părintelui, trebuie să fim conștienți că acum ne poate ajuta mai mult ca înainte. Mai ales că acum este lângă Domnul, alături de Maica Domnului și de Sfinți. Este lângă aceia pe care i-a cinstit și le-a dat slavă în fiecare clipă.

Să-l strigăm și ne va auzi,
Să-l rugăm și ne va da,
Să-l întrebăm și ne va răspunde
Să-l cinstim și ne va ocroti,
Să-l ascultăm și-l vom câștiga.

Nu îndrăznesc să mă gândesc că mă voi afla vreodată acolo sus, unde sunteți dumneavoastră, însă un lucru îmi doresc: să rămână această legătură puternică între noi, legătură pe care, deocamdată, nici această trecere a dumneavoastră la Cele Veșnice nu a reușit să o întrerupă și să ne despartă.

Și după ce s-a dus părintele la Domnul, nu încetat să mai facă minuni cu cei care nu l-au uitat și care îi cer ajutorul. Nădejdea că Avva Ghelasie este mai aproape de noi ca înainte, mai ales acum, când ne veghează din rândul sfinților, m-a făcut să mă implic în două probleme destul de grave.

În primul caz am intervenit pentru doi prieteni care sunt șoferi de tir și făceau curse internaționale. Ei au fost acuzați că au furat marfa din tirul cu care trebuia să ajungă în Franța. Urma să fie judecați. Patronul lor nu vroia să-și recupereze banii, vroia doar să-i știe în pușcărie. M-am rugat ca prin rugăciunile Părintelui Ghelasie să se descopere cine a furat marfa. Le-am dat fiecăruia câte o icoană cu chipul Părintelui Ghelasie să se roage la dânsul dar și pentru dânsul și le-am spus că prin rugăciunile părintelui, împreună cu ale noastre și prin mila Maicii Domnului, o să fie bine. Nu a durat două săptămâni și s-a descoperit că patronul lor furase marfa. La început, cei doi vorbeau despre părintele spunându-i simplu „părintele Ghelasie”, dar după ce s-a rezolvat, spuneau: „Sfântul Ghelasie de la Frăsinei”.

Al doilea caz al unei fete căreia îi plăcea de mine și avea chiar gânduri de căsătorie. Eu nu mai suportam presiunile ei, am încercat chiar să o îndepărtez de tot. Ea, într-un moment de disperare și de inconștiență, au apelat la două persoane care făceau vrăji, încercând, cu ajutorul lor, să mă facă pe mine să fiu cu ea, indiferent prin ce metode.

Încă din prima zi, după ce a apelat la cele două persoane care lucrau cu satana, a început să lipsească de acasă zile întregi, să nu mai meargă la școală și nu se mai înțelegea cu nimeni. Îmi era teamă pentru ce i se putea întâmpla. Mai ales că aflasem că cele două persoane frecventau foarte des cluburi sataniste.

Chiar la miezul nopții, primesc un telefon de la această fată: „Dacă nu vii acum la adresa ..., mă sinucid”. Și îmi închide telefonul. Eram foarte tulburat și nu știam ce să fac. M-am așezat în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului și a părintelui Ghelasie și am început să mă rog. În câteva minute, am simțit ceva extraordinar.

L-am simțit atât de viu și atât de aproape de mine pe părintele, că mi-au dat lacrimile. Mă uitam în jurul meu și nu vedeam pe nimeni. Dar atât de tare simțeam că este lângă mine, parcă îl simțeam și cum mă atinge. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, că nici nu mi-am dat seama când m-am îmbrăcat, când am sunat un prieten să mă ducă cu mașina și mai ales cât de repede am ajuns la adresa respectivă.

Când am intrat pe ușa apartamentului, fata era suită pe geam și cu o lejeritate de nedescris spunea că se aruncă. Mi-am dat seama că nu se mai poate controla și că este manevrată de duhurile rele. Aveam în mână o iconiță cu chipul părintelui. Și tot timpul îi ceream să mă lumineze. Vorbind cu ea, după câteva minute s-a dat jos de pe geam, dar fără să se îndepărteze de el. Cu cât ea devenea mai conștientă, cu atât mai tare se enervau cei doi bărbați care se aflau în același apartament, aruncând vorbe de amenințare asupra mea și a ei, chiar amenințări cu moartea. Cu rugăciunile părintelui și ale Maicii Domnului, și-a revenit și a plecat de lângă geam.

Când să ieșim pe ușă, unul din cei doi m-a tăiat foarte tare cu cuțitul în partea dreaptă a stomacului (o tăietură de 13-14 cm și adâncime de 2 cm) și mi-a provocat o sângerare destul de puternică. Am reușit să plecăm și să ajungem la doctor. Am fost operat și toți doctorii s-au mirat cât de repede mi s-a vindecat rana. Fără rugăciunile părintelui eu aș fi putut fi chiar omorât.

Să fiu iertat dacă am greșit cu ceva. De un lucru sunt sigur: nu regret nimic din ce s-a întâmplat. Ca să mai simt încă o dată cum se face adevărata rugăciune din INIMĂ, cu scopul de a ajuta pe cineva, așa cum pentru câteva clipe am simțit și mai ales să mai simt încă o dată prezența vie a părintelui, aș încerca să nu mă dau în lături de la nici o suferință. În scurt timp, fata a ajuns la Sfânta Biserică, s-a spovedit, a început să țină post, toți sunt în jurul ei, o sprijină și o ajută fiecare cum poate. Cel mai mult m-a impresionat la ea setea imensă de a-l cunoaște pe părintele Ghelasie.

Părinții mei mi-au dat ochi,
Tu m-ai ajutat să văd,
Părinții mei m-au învățat să merg,
Părinte, Tu, m-ai învățat s-alerg.

Mi-ai zis: „să nu mai fiu la față trist și supt. Haiduc să fiu, să cânt, să lupt”.

Sfinte Părinte Ghelasie:

Iartă-mă că nu te-am ascultat,
Iartă-mă că am păcătuit,
Iartă-mă că te-am făcut să plângi,
Iartă-mă că ți-am întărit boala,
Iartă-mă că te-am făcut să suferi,
Iartă-mă că nu ți-am mulțumit,
Iartă-mă că nu te-am cinstit,
Iartă-mă că pentru tine nu ne-am rugat,
Iartă-mă că te-am uitat.

Am plâns la groapa bunului părinte
Apoi mormântul peste el se-nchise,
Trupul e mort, dar sufletul e treaz,
Nu orice îngropare este moarte.

A-mbrăcat cămașa morții
Părintele, cu dor după Hristos.
Și după slujbă ies pe rând
Bătrâni cu spatele plecat,
Bărbați cu capul luminat,
Și-n urmă ies copii strigând:
De ce te-ai dus.

Se-aude-al clopotelor cânt
Și pașii noștri pe pământ
Și falnic intră în mormânt
Cu biruință, trupul sfânt.

Părinte Valerian,

Doamne ajută!

Domnul să vă binecuvinteze!

Vă mulțumesc în numele tuturor pentru dragostea ce ne-o purtați și pe care o simțim nu numai când suntem acolo, ci și când suntem la Codlea. Ne bucurăm de încrederea pe care ne-o acordați și ne cerem iertare că din cauza necredinței și a neascultării, nu ne ridicăm la nivelul așteptărilor dumneavoastră. Mulțumim pentru urările și binecuvântările transmise prin telefon. Ați sunat exact când aveam mai mare nevoie. Slavă Domnului că a început postul Sfintelor Paști, încă un motiv în plus să ne

aducem aminte că CINEVA, acolo sus, ne IUBEȘTE. Prin mila Domnului, cu rugăciunile sfinților, între care se odihnește și TĂTICUL nostru Ghelasie, cu rugăciunile părinților de la Sfânta Mănăstire Frăsinei, cu gândurile bune și cu grija ce ne-o purtați, sperăm să trecem acest post trist ca niște adevărați creștini. Ca apoi să ne putem bucura de Învierea Domnului. Înviere prin care toți nădăjduim să trecem și să ne putem bucura de adevărata viață pe care Domnul a pregătit-o celor ce IUBESC, tot ceea ce Iisus Hristos iubește. Mă bucur că Avva Tată ne ține pe toți uniți și că ne ajută să ne întâlnim din ce în ce mai des. Domnul a făcut ca să am magazinul aproape în drumul tuturor și ca acolo să fie locul de întâlnire. Eu sunt acolo de luni până sâmbătă cam de la ora 17 până la 23, unde nu cred că există seară fără să treacă cel puțin doi-trei frați de-ai mei. Eu am mare bucurie de a mă întâlni cel mai des cu toți frații pe care nu degeaba îi trimite Avva Tată, știind că eu am mare nevoie de ei. Mă bucur și în același timp mă mir de ce au atâta încredere în mine. Vin și îmi spun bucuriile și problemele lor, chiar mă întreba odată Dan Samoilă: „Ce le-ai făcut, de toți vin la tine?”. Oricât mă străduiam și orice făceam eu, sunt sigur că dacă îmi puneam nădejdea că eu îi apropii, nu Avva Tată, mai mult îi îndepărtam. Din aceste întâlniri am învățat să simt bucuria și dorința de a-i vedea tot timpul. Cu doamna N. am mai vorbit și lucrurile încep încet-încet să intre în normal.

Problema este că dânsa nu prea mai are răbdare să stea cu noi de vorbă. Eu o înțeleg și de aceea tot timpul vorbesc și cu ceilalți să avem răbdare și să o înțelegem, că a trecut prin mari probleme. Și să nu facem greșeala ca tocmai noi să îi întoarcem spatele. Vorbind cu ceilalți, mi-am dat seama că nimeni nu este supărat pe dânsa (nici nu ar avea de ce). Dar îmi pare rău că din lipsa timpului, și pot să spun că și din neglijență, puțini au mai fost pe la ea în ultimul timp.

Cuvioase Părinte Valerian,

Blagosloviți și mă iertați pe mine păcătosul. În primul rând vreau să-mi cer iertare pentru toate greșelile și neplăcerile pe care le-am făcut acolo, pentru toate cuvintele, multe și fără folos, pentru neascultare și pentru felul meu de a fi, care de multe ori deranjează. Eu sunt o fire mai vorbăreț și mai ales mai veselă și îmi place ca în jurul meu să fie numai oameni veseli. Eu am început să fiu mai vesel ca oricând din clipa când Avva Tată mi-a zis. „Fiule, fii vesel! Bă, da' știi cum? Vesel!”. Nu știu ce s-a întâmplat de atunci (asta fiind acum vreo doi ani și jumătate). Dar am învățat cu adevărat ce înseamnă să fii vesel. M-a învățat să fiu vesel la rugăciune, când țin post și sunt în Sfânta Biserică. În legătură cu Sfânta Biserică, vă rog să mă iertați că v-am făcut să ieșiți afară în timpul sfintelor slujbe ale Miezonocticii. Știu că ar fi trebuit să plec singur în cameră și să îmi revin puțin. Sincer, nu pot să plec în timpul slujbei, decât dacă este ceva foarte grav. Mai ales că atât de dragă îmi este Sfânta Biserică și atât de mult iubesc toate slujbele, că nu pot să plec în timpul slujbei.

Îmi pare rău că aici, la Codlea, se fac slujbe numai miercuri, vineri, duminică și în zile de sărbătoare. Când ies duminică din biserică și mă gândesc cât mai am de așteptat până miercuri, mă întristez. Avva Tată m-a învățat cât de mult înseamnă să

cânt în Sfânta Biserică. Îmi era rușine, pentru că nu aveam voce și mai ales îmi era teamă să nu deranjez pe cei de lângă mine. Când i-am spus părintelui, mi-a zis: „Să cânti! Tu nu cânti pentru lume”. Și într-adevăr, de atunci am început să cânt fără nici o rușine. Și la mânăstire am încercat să stau cât mai aproape de strană și să pot cânta. Un minut dacă cânt, simt că plutesc. Și într-adevăr, spunea Avva Tată, „rugăciunea cântată este de două ori rugăciune”. Dacă mă ajută Bunul Dumnezeu și cu rugăciunile lui Avva Tată, ale dumneavoastră și ale tuturor celor de la mânăstire, să trăiesc până la anul, să pot da și eu examen la teologie. De trei ani îi spuneam părintelui: „Avva, vreau să dau și eu la teologie”. Iar dânsul îmi spunea: „Dacă vrei să dai, poți să dai. Dar cred că ar trebui să mai aștepti un pic. Anul trecut l-am întrebat cât trebuie să mai aștept, și mi-a zis: „O să simți tu când trebuie să dai”. Cred că acum este momentul și sunt foarte hotărât. De aceea vă rog să vă rugați și pentru mine, păcătosul, să pot ajunge la teologie, dacă deocamdată nu se poate să plec la mânăstire. Când îi spuneam părintelui de dorința de a pleca la mânăstire, îmi zicea: „Deocamdată nu se poate” și accentua cuvântul „deocamdată”. Las tot în mila Domnului și încerc să fac, de aici, din lume, cât mai multe pentru suflet.

În legătură cu ce s-a întâmplat cu fata aceea și cu ce am pățit eu, să știți că nu am făcut-o inconștient. Știu că am greșit că am mers așa departe și știu cu rugăciunile lui Avva Tată și mila Domnului mai sunt azi în viață. În perioada aceea stăteam foarte bine cu ascultarea față de Avva Tată. Eram spovedit tot timpul, împărțășit și mi-am zis că dacă o clipă am vreo îndoială de ajutorul lui Avva Tată sau dacă o clipă am căzut în neascultare, renunț. De aceea nici nu le-am spus la început fraților mei duhovnicești de la Codlea, pentru că îmi era cam teamă să nu cad în mândrie. Foarte târziu, primul care a aflat a fost Dan care m-a ajutat foarte mult și a fost aproape zi de zi lângă mine, ca un adevărat frate, atât în problema cu procesul cu cei doi, cât și în problemele cu fata aceea și vă spun că a fost singurul care vedea minunile făcute de Avva Tată. Apoi le-am povestit lui Cătălin și lui Florin și la câteva zile după ce le-am spus, a făcut Avva Tată minuni de la o zi la alta, iar ei puneau totul pe seama credinței mele. Mă laudau și am încetat să le mai spun ceva. Am mai vorbit cu ei pe tema asta, dar după ce s-a terminat cu totul. În legătură cu ce mi-ați spus dumneavoastră, că dacă erați duhovnicul meu mi-ați fi dat un canon foarte mare, să știți că după ce s-a terminat, tot m-am dus la duhovnic și am cerut să primesc canon pentru că eram conștient de ce am făcut. Am insistat foarte mult până mi-a dat canon, pentru că dânsul tot timpul spunea: „cum să-ți dau canon, când fata aceea, din situația în care era și la ce metode a apelat, s-a întors la Sfânta Biserică”. Am primit canon, dar este o fărâmitură din canonul pe care îl meritam și pe care îl luam cu bucurie.

În legătură cu cei doi acuzați de furt, m-am gândit că poate ar fi bine să le spun să scrie și ei câteva cuvinte și să le aducă să le citiți. Pentru că, necunoscându-l pe Avva Tată, când le-am dus o icoană cu dânsul și le-am dat niște acatiste pe care să le facă și niște rugăciuni, i-am trimis să se spovedească și să se împărțășească. Au ținut post pe toată perioada procesului, i-am trimis la duhovnicul lor să le dea binecuvântare să poată face rugăciunile lui Avva Tată, fără să le spună ale cui sunt. Pe mine m-a impresionat foarte tare când vedeam cât de mult credeau că Părintele îi va ajuta. Tot

timpul când mergeam la ei, oricât de supărați și obosiți erau, mă rugau să le mai povestesc ceva despre Avva Tată. Și acum mă mai roagă. Dacă considerați că este bine, eu o să-i rog să scrie, pentru că ei au fost direct afectați și au văzut toate minunile pe care le-a făcut Părintele. Când mergeam la ei și le dădeam câte o veste care îi făcea să sperie mai mult că se va rezolva, începeau să plângă și primul lucru pe care îl făceau era să meargă la icoana părintelui, se închinau și o sărutau. Apoi veneau la mine și îmi mulțumeau. La început, când le-am dus icoana, îi spuneau „părintele Ghelasie”. După nici o săptămână îi spuneau „Sfântul Ghelasie”.

Amândouă problemele au durat aproximativ 2 luni. Au venit una după alta și mi-a fost puțin teamă pentru că erau foarte multe nopți nedormite și foarte rar se întâmpla să dorm mai mult de 15 ore pe săptămână. Pe lângă somn, singurele mele ore de odihnă erau cele pe care le petreceam în rugăciune. Când mă ridicam, mă simțeam odihnit. Cred că nici dacă aș fi dormit 10 ore nu m-aș fi simțit așa de odihnit. Și acum, când am venit la mânăstire, de miercuri până duminică, am dormit două ore. De vreo 3 ani s-a obișnuit organismul și fără să mă chinui am început să dorm din ce în ce mai puțin, dar sunt conștient că dacă nu erau rugăciunile lui Avva Tată nu aveam cum să rezist.

Pe la jumătatea procesului a avut loc o întorsătură. A venit avocatul de la București și din ce nereguli îi găsisse patronului, cei doi îl puteau da în judecată și îi puteau cere mulți bani. Când au auzit, cei doi au zis: „Noi nu avem nevoie de banii lui, noi vrem să putem dormi liniștiți. Să nu ne mai deranjeze nimeni. Oare nu s-ar supăra părintele Ghelasie dacă am face lucrul ăsta?” - Nici măcar cheltuielile de judecată nu au vrut să și le recupereze. Eu am suportat toate cheltuielile, care au fost foarte mari, nici noi nu am avut toți banii aceia, dar m-am împrumutat. Unul din cei doi a spus că își vinde casa ca să-mi poată înapoia banii, și cu ce îi rămâne își cumpără o garsonieră sau un apartament mai mic. Le-am interzis să facă asta și i-am îndemnat să dea toți banii, pe rând, la Biserică. Soția unuia din cei doi este însărcinată și m-a rugat din tot sufletul să fiu naș copilului. Și Dan Samoilă m-a rugat ca în februarie, când se va naște cel de-al doilea copil al lui să îi fiu naș. Avva Tată i-a spus că dacă se va naște și al doilea copil, va fi copilul lui Avva Tată. Cum să îndrăznesc să-i fiu naș copilului lui Avva Tată? Familia lui Dan este foarte hotărâtă și eu îmi doresc din tot sufletul să-i fiu naș, dar nu cred că sunt eu potrivit. Avea vreo 5-6 familii la care se gândise și m-a ales pe mine și nu știu de ce. Și din acele familii fac parte unii care mergeau demult la Avva Tată. Am trimis un jurist să verifice...și totul a fost o minune. Ne-au ajutat foarte mulți, chiar dacă erau din orașe diferite (Brașov, Galați, Bacău, Slatina, București). Unul din ei a spus că Sfântul Ghelasie este peste tot și se pricepe la toate. Mi-aș fi dorit să putem sta mai mult de vorbă, dar știu că programul este foarte încărcat, timpul este foarte scurt și trebuie să le faceți pe toate. Eu vă mulțumesc că mi-ați acordat din timpul dumneavoastră. Dumneavoastră spuneți ce trebuie, eu vorbesc foarte mult și fără folos. Și credeți-mă că îmi răspundeți la întrebări și fără să vă întreb. Vă mulțumesc din suflet că mi-ați spus să ascult caseta aceea de la Avva Tată, care pentru mine înseamnă foarte mult. Stau și mă întreb de multe ori ce am făcut eu să merit toate astea, ca să am lângă mine oameni deosebiți care vor din tot sufletul să ne vedem în Rai. Eu,

și când trăia Avva Tată, mă implicam în diferite probleme și îi spuneam dânsului, iar dânsul zicea: „Dacă crezi că poți să ajuți, ajută, cu condiția să ții post și să faci mai multă rugăciune. Dacă pierzi o clipă una dintre acestea, să te retragi și să îi ajuți doar rugându-te pentru ei”. Asta am și încercat. Și când era Avva Tată cu trupul lângă noi, m-am implicat în problemele altora, chiar unele foarte grave, chiar înainte de a vorbi cu Avva Tată despre ele. Tot timpul îmi spunea să nu aștept să vorbesc cu dânsul, să fac ce am de făcut, îndeplinind condițiile de mai sus, și când merg la mănăstire, să îi spun. Îmi pare uneori rău că m-am implicat atât de mult, dar credeți-mă că îmi pare și bine că am trecut prin așa ceva, pentru că niciodată nu am simțit rugăciunea ca atunci, niciodată nu am ținut post negru cu atâta bucurie ca până atunci. L-am simțit pe Avva Tată chiar mai aproape de mine ca atunci când eram în chilia dânsului. Dacă mai era vreo parte din mine care nega existența părintelui, credeți-mă că acum nu mai este. Niciodată nu avut o rugăciune atât de curată și cred că dacă nu o făceam din dorința de a ajuta pe cei din jur și o făceam din disperare, nu putea să fie așa. Dacă după toate greșelile pe care le-am făcut ar trebui să mai fac ceva și eu nu știu, vă rog din tot sufletul să îmi spuneți. Niciodată să nu vă mai cereți iertare când trebuie să îmi atrageți atenția sau să mă muștrați. De fiecare dată când este cazul, vă rog din tot sufletul să o faceți chiar dacă într-un mod mai blând sau mai dur. Cât timp este pentru suflet, este binevenită și bine primită. Știu că sunt un copil de numai 22 de ani și că în afară de Costel și Cătălin, care sunt de aceeași vârstă cu mine, sunt cel mai mic din toți de la Codlea. Credeți-mă că nu pot să mă mai supăr sau să o iau altfel decât ca pe ceva bun pentru mine.

Dacă aș putea, eu v-aș scrie în fiecare zi măcar câteva cuvinte. Când am plecat de la mănăstire, credeți-mă că plângeam ca un copil și mă întrebam: „de ce plec eu de unde-i bine, de acolo de unde sunt cei mai extraordinari oameni. De ce plec din Rai?”. Când am mers la sfântul mormânt al Părintelui să luăm binecuvântare înainte să plecăm, am stat puțin, toți au început să plece, eu am mai rămas puțin, am sărutat icoana de pe sfânta cruce și am atins puțin cu fruntea de icoană și când să plec, parcă mi-a luat cineva mâinile și mi le-a pus în jurul sfintei cruci și am îmbrățișat-o. În momentul acela plângeam cum eu nu știu dacă am mai plâns vreodată și am simțit că mă îmbrățișează Avva Tată. Dan a plecat de la mănăstire sâmbătă, iar eu, când am ajuns acasă duminică seara, am trecut și pe la el să văd cum au ajuns și mi-a spus că și lui i s-a întâmplat același lucru la mormânt.

Părinte, vă rog să mă iertați că vă scriu toate nimicurile, dar credeți-mă că atunci când îi scriam lui Avva Tată și când vă scriu, simt că sunt cu dumneavoastră acolo. Mi-e foarte dor de Avva Tată. Dar să nu credeți că încerc în vreun fel să îl înlocuiesc cu altcineva. Simt că atunci când sunt cu dumneavoastră sunt cu Avva Tată și mă simt extraordinar. Încă un sfat vă mai cer și apoi închei această scrisoare lungă. Scrisoarea aceasta am scris-o luni și am vrut să pun la poștă, dar sâmbătă vine Costel și ar fi un lucru extraordinar să poată veni și Cătălin. Mă rog pentru el să poată veni, că are mare nevoie. Îi voi scrie și părintelui Agatanghel câteva cuvinte, pentru că și dânsul îmi este foarte drag și ne este de foarte mare ajutor. Și o să-i scriu cu nădejdea

că nu se va supăra. Nu știu dacă v-am mai spus că am scris câteva poezii la care mai am mult de lucru și din care o să vă trimit numai câteva.

În încheiere vreau din tot sufletul să mă iertați și vă rog să aveți foarte multă răbdare cu mine, pentru că încă sunt un copil și sigur unul din muieraticii pe care i-a crescut Avva Tată, dacă nu cumva singurul.

Ne-a dat Domnul, prin Avva Tată, cheia pentru Viața de veci, Avva Tată ne-a arătat calea, ne-a dus până la poarta raiului, ne-a ajutat să băgăm cheia în ușă. Nouă nu ne-a mai rămas decât să răsucim cheia, să ne rugăm să ne dea Domnul râvnă, curăție, răbdare, lumină, putere de jertfă și putere să ne iubim aproapele. Să vă rugați pentru noi să ne țină dorul de mănăstire fără de care am fi pierduți. Vă doresc toate cele bune spre mântuire, multă răbdare și înțelegere cu mine. Rugăciunile lui Avva Tată și mila Domnului să vă țină lângă noi, că ne sunteți de folos.

Blagosloviți și mă iertați pe mine păcătosul!

Amin și Domnului slavă!

Avva Tată – împlânzitor de oameni prin iubire.

Sunt mic, părinte drag,
Dar tare te iubesc,
Încât întreg pământul
Aș vrea să-ți dăruiesc.

Dar vezi, părinte drag,
Eu sunt așa de mic,
Pământul este mare
Și nu pot să-l ridic.

Dar din întreg pământul
Cât ochii îl zăresc,
O floare am cules-o
Ca să ți-o dăruiesc.

Când a fost să plece-odată
Dintre noi în acea lume,
Una-i fu dorința toată
Și a vrut s-o spună-anume.

Haine negre voi să-mi puneți,
Și Epitrahil să am,
Și deloc să nu mă plângeți,
Nici măcar o dată-n an.

Slujitori la prohodire
Numai unii cu credință
Slujba toată, din iubire,
Să mi-o facă, cu cuviință.

Și la cap să am, cinstită,
Crucea, taina Dimineții
Iar pe piept sfânta icoană
Cu Iisus și Maica Vieții.

RUGĂMINTE CĂTRE AVVA

Să nu ne lași în veci, părinte,
De dragul tău cu dor trăim,
Săraci suntem de daruri sfinte,
Dar te iubim, și ne smerim.

Rămâi cu noi, că ne ești tată,
Și lege e al tău cuvânt,
Născând, prin voia închinată,
Chipul de fii în Locul sfânt.

Părinte sfânt, să ne iubești,
Și cu-al tău duh ocrotitor
Cereasca pace să reverși
Deasupra-ntregului popor.

Să ne gătești un loc la tine
Acolo unde lacrimi nu-s,
În taina bucuriei line,
Unde se-arată-n veci Hristos.

Zi și noapte se ruga,
Lacrimi pentru noi vărsa,
Să ne ierte Dumnezeu,
Să ne apere de rău.

Cuprinde lumea trecătoare
O-nșelătoare-nchipuire,
Cu bogății amăgitoare

Ce duc cu toate la pieire.

Fraților, să țineți minte
Că v-a spus ceva cuvinte-
Și să nu le dați uitării-
Despre patima mâncării.

Și atunci când ne-a fost greu
L-am știut atât de-aproape,
Se ruga la Dumnezeu
De necazuri să ne scape.

Am trecut prin clipe grele,
Prin necazuri și nevoi,
Însă tu ne-ai zis, părinte:
„Totdeauna sunt cu voi!”

A-nvins boala, a-nvins moartea, a luptat pentru noi toți să ne facă conștienți despre ce e rău și ce e bine, să tragem spre mântuire. Și să luptăm cu tot vrăjmașul, cu diavolul ce ține pasul ca să facă dezbinare între noi, cu luptă mare, să ne piardă-neunire, să ne ducă la pierzare.

Cu nădejde să trăim,
Că ne-ajută din Senin,
Chiar mai mult ca înainte:
Că e printre cele sfinte.

RUGĂMINTE PENTRU FRAȚI

Dragii mei frați, luptați, cântați, iubiți,
Să faceți o vârtute din setea de iubire.
Rămâneți pururi veseli, nebuni și fericiți,
Cu inima la Domnul, în pace, mulțumiți.

Veniți s-aducem închinare celui ce ne-a-ntors de la moarte la viață.

Rugăciunea neclintită
E un semn pentru-ai săi fii
Că nu-l uităm, că nu ne uită

Și că e pururi printre vii.

Iubea cum n-am văzut pe lume
Părinte-n stare să iubească,
Și-acum veghează, o, minune,
Liturghisind taina cerească.

Hristos în veci slăvit să fie
De inima-mi în dăruire,
Că mi te-a scos în cale mie,
Ca să mă scapi de la pieire.

Chipu-ți e taină, liniște, tăcere,
Liman sfințit, mângâietoare rază,
Tămăduire-a celor în durere,
Sădind în inimi bucuria trează.

Mărturie

Patimile tinerești mă luptau foarte mult și neputând lupta cu ele decât până la un anumit moment, căderile îmi provocau stări de neliniște foarte puternice.

Deși eram sub ascultare la Avva GHELASIE, rezultatul nu prea apărea din cauza lașității mele, a lipsei de inițiativă, a lipsei de hotărâre și a multor alte calități de creștin adevărat, de bărbat cum zicea Avva Ghelasie.

Dar eu mă țineam foarte mândru în felul meu... Toate au mers așa cu căderi, cu reveniri, cu hotărâri reținute, cu promisiuni neîndeplinite, până când într-o noapte am avut un vis tare ciudat. Se făcea că primisem o scrisoare de la Avva TATA în care am fost prezentat (ni s-a făcut o descriere) așa cum eram eu în realitate în relațiile cu ceilalți, cu mențiunea că dacă o să calc pe „bec” o să ni se întâmple multe necazuri (blesteme).

M-am trezit speriat, dar cu o pace lăuntrică și cu o dulceață sufletească ca în cărțile cu viețile Sfinților și totodată cu o putere mare de a reveni cu picioarele pe pământ, lucru care s-a și întâmplat.

Deci, eu nu știu ce a fost cu acel vis, dar ulterior am aflat (după ce Avva a trecut la cele veșnice) că aplică măsuri extreme pentru ridicarea noastră din mocirla patimilor.

Prea bunul Dumnezeu și Avva TATA știe ce s-a întâmplat, cert e că nu m-am lecuit de patimă.

MULȚUMESC AVVA GHELASIE, TĂTICUL MEU!

Ajutor am primit și la examenul de licență. Examen dificil, cei ce au trecut prin el cunosc sentimentele unui astfel de test.

Avva mi-a spus pe la jumătatea semestrului 1 al anului 4 că „o să iasă rău de nu te cumițești!”, lucru ce bineînțeles m-a cutremurat.

A venit și examenul. Din tot ce învățasem(după părerea mea mult) nu mi-a picat decât ce nu prea știam, dar m-am simțit liniștit și chiar am început să scriu, făcând tot felul de asociații a informațiilor cu pricina dar concret după mine nu prea scrisesem.

Parcă îmi dicta cineva. Mă durea mâna de atâta scris, dar „mergeam” înainte. În ziua afișării notelor să aflu că luasem 9 și 33 chiar la proba scrisă, și am terminat examenul cu o notă mare pentru mine(aproape 9)

Ce vreau să se înțeleagă din acestea este că Avva, mereu a fost lângă noi știind tot ce făceam, lucru afirmat și de unul dintre apropiații ucenici ai lui Avva.

Mă duceam mereu la dânsul cu „cârca” plină de neîmplinire, dar în același timp mă primea ca și la început, că mi s-a părut peste un firesc al lucrurilor. Parcă o lua întotdeauna de la capăt. Mă întorceam plin de dragoste, de liniște și de nădejde.

Îmi spunea să nu prea rămână prăjeli, dulciuri, ouă și fasole boabe.

Am intrat la părintele Ghelasie „care m-a uimit de felul cum arăta (tânăr, o față luminoasă) - spre surprinderea mea”, stăpânit de o teamă provocată de tulburările care mă făceau să mă simt vinovat am fost înconjurat de vocea blândă a părintelui care mă îndemna să mă apropii fără teamă.

Și așa am început să mă descarc părintelui care m-a ascultat foarte răbdător. După ce m-a liniștit de unde vin acele prostioare, mi-a mai spus să mănânc grâu crud, semințe neprăjite de bostan, mai puține dulciuri și prăjeli, precum și fasole -atât- nimic mai mult.

Nu cred că am stat 10 minute la dânsul. După ce m-a dezlegat, mi-a spus personal cum îl cheamă, pentru că voia să-i transmit un mesaj d-nei profesoare.

Pentru mine a fost mare lucru pentru că deși auzisem de părintele Ghelasie de la un cunoscut, uimirea mea a fost că s-a prezentat chiar dânsul într-un mod cum nu se poate mai original și anume în scaunul de spovedanie.

Hulele prin minune au încetat, tulburarea a trecut, iar în mine s-a născut ceva, care m-a făcut să mai vin la Frăsinei și mai târziu.

Era o perioadă când credeam că mă aflu undeva „sus”, drept care îmi luasem o nevoiță în plus, fără binecuvântare, și anume Rugăciunea minții.

Am încercat tot felul de metode, dar fără rezultat bineînțeles. Problema era că mă înrăisem, vorba lui Avva, după această rugăciune. Printr-un context favorabil am ajuns la Avva Tata, crezând că ce fac era bine.

„Voi aveți creiere slabe și înnebuniți făcând rugăciunea”, mi-a zis scurt Avva, dându-mi de înțelese că fusesem înșelat.

Acum stând și gândindu-mă la faptul că am ajuns când trebuia la Avva, că nu a fost o întâmplare oarecare, mi-a întărit gândul că eram „urmărit” îndeaproape, făcându-mi cunoscute toate mișcările sufletului meu.

AVVA, mie dor de tine!

Am avut șansa prin mila Domnului și rugăciunile lui Avva Tata să-l prind înainte de trecerea sa la cele veșnice.

Dorul de dânsul a făcut să treacă pe planul al doilea tulburările care nu-mi dădeau pace. Am ajuns la dânsul încredințat de ajutorul-sfaturile care mi le-ar fi dat. Bineînțeles că știa de ce am venit, spunându-mi ce să fac, dar necredința mea a făcut ca după ce mi-a zis ce să fac pentru problema mea, să-i mai pun încă o dată la încercare dumnezeiasca răbdare, povestind necazul. După ce m-a ascultat, mi-a repetat încă o dată ce am de făcut, dându-mi de înțeles că trebuie să mă retrag.

A fost pentru prima dată când cu mine și-a arătat darul vederii cu duhul nemaiascunzându-l, deși-l intuiam.

Sincer afirm că de câte ori Prea Bunul Dumnezeu m-a învrednicit să-l văd să mă întâlnesc cu dânsul, să mă spovedesc, datorită stării mele de om căzut, învins de încercările vieții, nu am îndrăznit să-l privesc. Cu două zile înainte de trecerea sa la Domnul, ei mi-au propus, deși nu anticipam plecarea sa, să-i văd chipul, lucru care s-a și realizat.

Acum, în neputințele mele, doar gândindu-mă la dânsul simt parcă o putere, un ajutor.

AVVA GHELASIE, ÎȚI MULȚUMESC PENTRU TOT CE AI FĂCUT pentru mine, nevrednicul!

Doamne ajută,

Îmi pare rău că nu pot veni la Frăsinei acum, însă de sunt ceilalți acolo, sufletește sunt și eu acolo.

Vă mulțumesc din toată inima pentru tot ajutorul și sprijinul acordat mie și familiei mele.

Maica Domnului să vă răsplătească, să vă binecuvinteze, să vă dea sănătate, credință neclintită și multă răbdare cu noi păcătoșii și nu în ultimul rând dragoste nemăsurată și cei mai de preț „mântuire”.

Prin dumneavoastră îi mulțumesc lui Avva (abia aștept să vin la mormânt), Sfântului Ierarh Calinic și celorlalți Sfinți Părinți pentru minunile săvârșite cu noi.

Nu am cuvinte ca să-mi exprim bucuria și fericirea în acest moment, pur și simplu sunt fericit, adică suntem fericiți eu, Mihaela și Ioana pentru venirea pe lume a lui Teodora. Transmiteți salutări și mulțumiri și toate binecuvântările părintelui Efrem, părintelui Agatanghel, părintelui Ioanichie, părintelui Iulian.

M-ați întrebat la ce oră s-a născut Teodora, a vorbit cu Mihaela și mi-a zis că la ora 21 și cinci minute. Vă dați seama ce curios sunt să vă întreb de ce este așa de important ora și minutul în care s-a născut Teodora. Oricum am mai multe lucruri să vă întreb deoarece s-au întâmplat multe lucruri în chip minunat, adevărate minuni.

Însăși Teodora este o minune deoarece Avva Tată așa mi-a spus: „Va fi o mare minune dacă îl veți avea pe cel de-al doilea copil. „Vouă Dumnezeu v-a dat cu vagonul, iar de veți avea pe cel de-al doilea copil, veți avea și mai mare binecuvântare.”

“Poate” dumneavoastră știți mai multe cu privire la aceste lucruri. Tocmai de aceea aș vrea să discutăm și să vă mai spun prin ce am trecut în ultimile zile. Sper din suflet să vin cât mai curând la Frăsinei pentru că mi-e tare dor de dumneavoastră, de Avva Tată, de Frăsinei.

Nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru cadoul lui Teodora. Inima îmi spune că această cruciuliță a fost a lui Avva Tată și cu atât mai mult e mai prețios acest cadou.

Vă mulțumim pentru toate eu, Mihaela, Ioana și Teodora. O să vă trimit prin Dan alte mărturii sau minuni făcute de Avva Tată chiar zilele acestea cu ocazia nașterii lui Teodora. Doamne ajută. 28.11.2003

Doamne ajută,

Cu ocazia venirii lui Cătălin m-am gândit să vă scriu câteva rânduri pentru că dacă aș fi putut aș fi venit odată cu Cătălin. Asta este, mai trebuie să și muncim ca să supraviețuim.

Sper din suflet că nu v-am supărat sau smintit cu cele scrise despre Avva Tată. Am încercat să vă prezint în mare ce s-a întâmplat în această perioadă de timp de când l-am întâlnit pe Avva Tată și până a trecut la cele veșnice. Însă cred că am câteva cuvinte de spus cu privire la cele întâmplate și după mutarea la cele veșnice. Pot spune cu mâna pe inimă că pentru mine Avva Tată este viu. Mă primește ca și pe vremuri, stăm de vorbă ca pe vremuri, îmi spun oful și durerea, iar Avva Tată cu o dragoste imensă mă ajută, mă luminează mă sfătuiește. E greu să explici asemenea stări însă cei care vor cu adevărat, vor înțelege. De fiecare dată plec ușurat ca și cum povara mi-a luat-o cineva. Mă simt ușor, liniștit și foarte vesel. Sunt de o bucurie rară, îmi vine să dansez, să îmbrățișez pe toată lumea. Este pacea pe care mi-o doream, după care tânjeam. Avva Tată îmi alină durerea și îmi redă pacea și liniștea sufletească. Este prima spovedanie pe care o fac și prima binecuvântare pe care o primesc la mormântul lui Avva Tată.

Mi-e dor de Avva Tată, mi-e dor de dumneavoastră mi-e dor de părintele Iulian, Agatanghel, Victorin. Mi-e dor de Frăsinei, nu pot pricepe de ce și cum de mi-e dor, un dor care arde care nu se pierde, dimpotrivă, cu cât trece timpul, se amplifică tot mai mult.

Cu sufletul sunt la Frăsinei, iar cu trupul sunt la Codlea. Aș vrea să venim curând și mulți, rămâne de văzut când.

Sâmbătă noaptea (acum) sunt trimis de șef în Olanda la specializare pentru o săptămână. În primul rând m-am gândit la Avva Tată ce mi-ar spune și mi-am adus aminte de o discuție cu Avva Tată pe tema plecării în străinătate. Mi-a spus că îmi dă binecuvântare să merg, dar nu mai mult de o lună, chiar de aș fi obligat să merg. Faptul că am fost săptămâna care a trecut la Frăsinei nu mi se pare o coincidență. Avva Tată a vrut să fim acolo.

Sincer nu prea mă trage inima să plec gândindu-mă la soție și la copil, dar mă gândesc că ar fi bine pentru experiența de muncă ce se acumulează. Cine știe ce oportunități apar. Sper din suflet să fie bine. Să vă rugați și pentru mine păcătosul să mă întorc teafăr și nevătămat, nu mă pierdeți o clipă din ochi, deoarece aș fi pierdut

cu totul. Cu moralul stau bine, rămâne de văzut la venire cum voi veni, cu ce moral și cu ce experiență. Sper din suflet să ne vedem cât mai curând la Frăsinei.

Dan, Mihaela și Ioana

Mărturie

L-am cunoscut pe Părintele Ghelasie Gheorghe prin intermediul fiului meu, cu care se întrevedea foarte des. De câte ori venea și-mi povestea despre discuțiile avute cu părintele, simțeam că alături de noi era o a treia persoană, aceasta fiind părintele. Din descrierile făcute de Marcel, fiul meu, mi-am făcut o idee de cum arăta părintele, mișcărilor pe care le făcea, cuvintele pe care le spunea, îndrumându-l cum să se comporte, prin rugăciuni și spovedanie.

Când mergea la mănăstire, abia așteptam să se întoarcă, să văd ce mai face părintele, ce a mai zis, ce sfaturi i-a mai dat.

De aproximativ 8 ani de când l-a cunoscut fiul meu, a devenit pentru mine ca unul din îndrumătorii mei și ai familiei mele, în ceea ce privește viața creștinească. M-am bucurat din tot sufletul că, datorită părintelui, noi am apucat calea creștinismului, m-a făcut să cred în ceea ce nu văd. Deși nu l-am cunoscut personal niciodată, pot spune că-l cunosc destul de mult.

Știam că este foarte bolnav. Când m-am îmbolnăvit și eu, totdeauna îmi trimitea sfaturi, ce să fac, și să fiu cu credință în Dumnezeu.

Fiul meu, de când l-a cunoscut pe dânsul, nu a mai lipsit de la nici o slujbă, duminica. A ținut alături de noi toate posturile, s-a spovedit și s-a împărtășit de fiecare dată. Aceasta m-a făcut să-l consider ca făcând parte din familie, m-a făcut să fiu aproape de dânsul, cu toate că era o distanță de zeci de km.

Vestea că părintele e foarte slăbit, pe care mi-a dat-o fiul meu, de Sf. Petru și Pavel, a fost ca un pumnal în inima mea. M-a podidit plânsul în hohote, fiindcă am simțit că ne va părăsi pentru totdeauna. Fiul meu mă îmbărbăta, spunându-mi că a mai fost așa de bolnav, însă eu simțeam că nu va mai scăpa de data asta.

Și într-adevăr, a treia zi, la ora 22³⁰, seara, am primit trista și dureroasa veste, că părintele ne-a părăsit pentru totdeauna.

Ar fi trebuit să mă bucur într-un fel, că a scăpat de chinurile pe care l-a învrednicit bunul Dumnezeu să le suporte, pe lumea asta, pentru a intra în împărăția Cerului.

Nu-l voi uita niciodată și mă voi ruga la Dumnezeu să-i facă țărâna ușoară și să-l primească printre cei vrednici de laudă.

Dânsul l-a îndrumat pe fiul meu, să fie iubitor și respectuos cu semenii și părinții lui, să facă rugăciuni mereu.

O săptămână m-a durut sufletul, de credeam că s-a întors boala pe care am avut-o, din nou; nu mă puteam împăca cu gândul că nu voi mai auzi vorbe de duh de la dânsul.

Mi-a trimis cărți de rugăciuni cu diferite ocazii; la vreme de restriște, de boală, împotriva dușmanilor, să nu urăsc aproapele, etc, să fiu aproape și cu gândul la Dumnezeu în orice împrejurare, să nu-mi lipsească rugăciunile zilnice la bine și la rău, acesta a fost sfatul său.

Tot părintele m-a îndrumat ce alimentație să urmez pentru a mă însănătoși, și de asemenea, să nu lipsească milostenia.

Tot timpul l-am simțit aproape, și când îmi spunea băiatul meu despre sfaturile date, parcă-i auzeam și vocea.

Este o fericire pe cel ce poate îndura durerile date de Dumnezeu, să le poată suporta, fără să crâcnească.

Nu știu cum a putut îndura părintele, durerile, timp de 3 ani de zile, cel puțin atât cât știu eu.

Eu m-am speriat în 4 luni de chinurile pe care le aveam, și mă văitam mereu de durere, mă rugam mereu la Dumnezeu să mi le ia, căci nu mai puteam, uneori să le îndur, și apăsarea și teama de moarte. Cel mai dureros este să-ți fie teamă că mori și nu te-ai spovedit.

Asta m-a făcut să înțeleg că nimic nu este mai de preț, pe lumea asta, decât sănătatea și credința în Dumnezeu. La ce-ți trebuie palate și averi multe, că atunci când ești bolnav, acestea nu-ți folosesc la nimic pentru însănătoșire. Mai bine să fii sărac și sănătos, să te poți bucura de tot ceea ce este bun dat de Dumnezeu.

Prin boala mea, mi-am dat seama că omul nu știe cum să se folosească de viața sa pe acest pământ. Omul trebuie să ducă o viață cumpătată, să nu facă rău aproapelui, să nu urască, căci tot răul ce-l face el altuia, i se va întoarce înzecit.

Toate acestea le-am înțeles de la părintele Ghelasie.

Vasilică D., Rm. Vâlcea
Codlea, 20.01.2004

MĂRTURIE

ing. Martin Ion

Eram în mulțimea ce se aduna în jurul ing. Popa Valeriu, unde venea lumea fie din nevoia de sănătate, fie din nevoia de învățătură. Aceasta mulțime era foarte diversificată, atât social cât și intelectual și religios și se formau grupuri cu vederi comune unde fiecare își împărtășea din experiența cunoștințelor și trăirilor sale. Aici am aflat că exista la Mănăstirea Frăsinei un călugăr... „deosebit”. Am vrut să-l cunosc și eram împreună cu cineva care avea un necaz și căuta să lupte cu boala: pe cale

naturistă cu sfaturile d-lui Popa și pe cale religioasă prin rugăciune proprie și la mănăstiri. În fața bisericii m-a întâmpinat un călugăr slăbuț, vioi și cu ochii sclipind de bunătate, cu o privire care te cerceta parcă în adâncul sufletului. Era desculț, îmbrăcat într-o rasă parcă de prea multe ori spălată. Din prima clipă m-am atașat de dânsul, parcă ne cunoșteam de mult. Mi-a urat bun venit în această mănăstire, cu un regim special față de altele (regim de Athos!), unde pot sta trei zile, să mă rog ziua și noaptea împreună cu călugării și alți mireni, fiindu-mi asigurată masa și dormitul. Iar dacă doresc să stau mai mult, trebuie să particip la o ascultare pentru nevoile gospodărești ale mănăstirii.

I-am spus din partea cui vin și că persoana suferindă este la biserica din vale împreună cu fetița și cu soția mea, care dorește și ea să-l cunoască. Mi-a spus că „mâine vom coborî să stăm de vorbă”. Seara am fost la slujbă, apoi m-a condus la trapeză unde el s-a așezat lângă mine - nu în locul celor din mănăstire – formal, că nu a fost servit cu nimic. A mers în bucătărie unde a luat în mână câteva crudități: morcovi, salată și a mâncat. Am aflat de la alți călugări că dânsul nu mănâncă aproape deloc, că nu știu din ce trăiește.

M-a condus prin mănăstire arătându-mi dotarea și explicându-mi ascultarea călugărilor din obște. Și că ascultarea lui, în afară de ghid, este îngrijirea stupilor de albine.

După aceea am venit în locul unde trebuia să dorm și am discutat despre diverse teme. Stăteam seara până la slujba de noapte și apoi continuam discuțiile despre credință, rugăciune, viață și căuta să-mi explice interpretarea unor texte biblice, punând accent pe Trinitate.

Păstrez și acuma câteva foi pe care scria și desena pentru ca eu să înțeleg mai bine ideea pe care mi-o expunea, idei ce le-a dezbătut și explicat mai târziu în cartea „Isihasm, Dialog în Absolut”.

După 1989, l-am mai vizitat o dată. Era preocupat să scrie, să-și împărtășească cunoștințele și ideile la cât mai mulți. Ulterior a fost solicitat la mai multe edituri să le publice. I-am urmărit aparițiile, însă atunci nu am avut timpul, răbdarea, puterea de înțelegere și pregătirea necesară să le citesc integral, să le înțeleg și să-l vizitez, ca să pot discuta cu dânsul temele abordate. Astfel am amânat mereu această vizită și mă hotărâsem să-l vizitez în vara anului 2003, auzind că este foarte bolnav. Nu am mai apucat, căci am aflat că a trecut Dincolo.

Dumnezeu să-l odihnească și cu puterea dăruită lui de Sus, să ne îndrume de Acolo pașii în continuare spre credință, nădejde și dragoste.

PĂRINTELE GHELASIE GHEORGHE

Radu Comănescu

L-am cunoscut pe părintele Ghelasie în anul 1995, când am ajuns prima oară la mânăstirea Frăsinei.

Pe vremea aceea începusem să realizez deja emisiuni creștine la Radiodifuziune, dar nu primeam nici un sprijin din partea Bisericii și mă deplasam mai mult conform intuiției. În acel context, am avut parte de numeroase întâlniri neașteptate. Întâlnirea cu părintele Ghelasie e un exemplu.

Când am intrat întâia dată în incinta mânăstirii Frăsinei, eram copleșit de miturile locului. Apoi, așezământul m-a copleșit cu liniștea extraordinară cu care îmi ocrotea sufletul. Rămăsesem mut de admirație. Atunci m-a trimis starețul Neonil la părintele Ghelasie, ca să-mi vorbească.

Ghelasie Gheorghe era un personaj înalt, subțiratic, cu pielea pergamentoasă la culoare și cu barba foarte rară. Își amenajase o curte cu stupi în spațiul interior al mânăstirii, iar acolo cineva îi construise un soi de butoi uriaș din tablă galvanizată. Vara ședea în interiorul butoiului, unde avea un pat, o măsuță, un scaunel și o parte din bibliotecă. Am vorbit de mai multe ori cu părintele în butoi și am rămas cu un soi de nostalgie a locului.

Vorbeam mai ales despre *Viețile Sfinților* și apoi despre ce mai scrisesem fiecare dintre noi. Părintele avea o slăbiciune față de opera sa scrisă. O redacta pe calculator, un „386” ce mi se părea deja arhaic și o scria în *Word 6*, care este cel mai aparte limbaj *Word*. Cei care i-au văzut cărțile îi cunosc felul de a scrie: cuvinte cu majusculă oriunde simțea nevoia, text plin de italice, de sublinieri ori de îngroșări, redactat conform unui dicteu interior pe care aș vrea să-l pot numi *inger*.

Am acordat atenție operei scrise a părintelui Ghelasie, dar mi-e greu să fiu de acord cu ea. Ezit să mă pronunț asupra rețetelor de medicină isihastă și de alimentație isihastă (cele două noțiuni se cam îmbină), deoarece nu le-am verificat niciodată în practică.

În schimb, există ceva despre care trebuie neapărat să mărturisesc. *Părintele Ghelasie a fost văzător cu duhul*. De altminteri, el rămâne până azi singurul monah român cu această charismă pe care l-am întâlnit în carne și oase.

Prima oară și-a manifestat darul în fața mea când m-am spovedit la dânsul. Îmi treceau prin cap tot soiul de nimicuri, dar îmi rămăsese din vechime un păcat grav pe care-l uitasem complet. Părintele a așteptat cât a așteptat, apoi m-a întrebat direct despre acel păcat. Și mi-a salvat sufletul.

La cea de-a doua întâlnire, părintele s-a dezvăluit și mai tare. M-a întrebat despre Sf. Conon, iar eu tocmai studiasem și scriam despre el. Apoi mi-a vorbit despre câteva evenimente care urmau să se petreacă și care s-au petrecut întocmai.

La cea de-a treia întâlnire știam deja că părintele Ghelasie vede cu duhul. Atunci, pentru câteva momente, în timpul conversației, părintele a discutat cu mine telepatic, fără să rostească vreun cuvânt cu gura. Auzeam vorbele la fel de clar și de tare ca la o

conversație obișnuită, numai că Ghelasie nu vorbea. Tot atunci, pentru că eram descurajat de tulburările și ispitele înconjurătoare, părintele Ghelasie mi-a promis că se va ruga pentru mine la slujba de la miezul nopții. După un timp, la acea oră, eram în baie și mă spălam pe mâini. Mă pregăteam eu însumi de rugăciune. Deodată mi-a apărut în dreapta, într-o aură de foc, părintele Ghelasie rugându-se. Apariția a durat vreo jumătate de minut și m-a luat total pe neașteptate. Abia apoi mi-am amintit de promisiunea monahului din Frăsinei.

În fine, trebuie să adaug și un cuvânt demn de *Pateric* pe care îl am de la părintele Ghelasie. Discutând despre una și despre alta, i-am spus – precum știam de la părinții pustiuului – că suntem nimic. Ghelasie m-a privit și mi-a răspuns: „Da, dar din nimic a făcut Dumnezeu lumea”.

Sunt convins că lucrurile celelalte pe care le știu despre părintele Ghelasie sunt cunoscute și de alții, care vor mărturisi mai bine decât mine. Dar experiențele descrise mai sus au fost numai ale mele și ele trebuiau relatate acum.